

Jennifer Rees Larcombe

Ultima șansă

Agape

„3 într-adevăr ultima ta șansă, Jack. Dacă nu merge nici de data aceasta, vei ajunge la o casă de corecție¹⁴.”

Jack ședea pe scaunul din spate al mașinii, cu o mutră încăpățînată. Privea mâinile albe și grase ale asistentului social, puse pe volan; îl năpădi un val de ură.

„Noul responsabil al serviciului nostru vrea să-ți dea această ultimă șansă într-o nouă familie adoptivă¹¹”, continuă domnul Lewis. „Personal, nu sunt de acord¹¹.”

O să te omor într-o zi! se gîndi Jack. Și încet, ca să suferi mult. Unii au de a face cu asistenți sociali cumsecade. E bafta mea că am căzut în miinile tale. M-ai urît de cînd te-am mușcat de deget cînd eram mic. Acum, ți l-aș mușca de tot dacă aș putea!

„Te-ai purtat ca un derbedeu și ca un hoț¹¹”, continuă asistentul social, „dar ai șansa s-o iei de la zero într-un sat unde nu te cunoaște nimeni. Ai într-adevăr un noroc chior!¹¹”

Asta-i culmea! gîndi Jack. Toată lumea mă urăște din toată inima; fiecare încearcă să se debaraseze de mine cit mai repede posibil, și el pretinde că am noroc!

„Acești oameni care vor să te ia la ei¹¹”, continuă domnul Lewis, „pu avut destul de mult succes în cazuri dificile; în plus, ei locuiesc la țară, și asta poate să fie de folos în cazul tău¹¹.”

Jack se posomori și mai mult: O să li se urască în curînd de viață și o să le pară rău că au primit un caz dificil!

Își aminti cum domnul M. Lewis îl condusesese prima dată la o familie adoptivă, acum șapte ani. Avea abia cinci ani. Plînsese în tot timpul călătoriei, pentru că nu voia să plece din orfelinatul în care trăise din- totdeauna. Apoi iubise acest cămin și, timp de doi ani, fusese cît putea de cuminte. Dar tatăl plecase, abandonîndu-și soția; ea zisese că tocmai constrîngerea de a crește copilul altuia îi distrusese căminul. Așa că fusese trimis într-un orfelinat.

Apoi, se gîndise că era inutil să fie drăguț. Abia începea să-i iubească pe directori, că aceștia se mutau sau făceau o depresiune psihică. Ceilalți copii erau plasați în alte părți; n-avea deci nici un motiv de a se împrieteni cu ei. Domnul Lewis încercase să-l ducă la diferite familii adoptive, dar Jack își imagina că, în orice caz, va fi trimis înapoi. Se purta astfel cît putea de urît, tocmai pentru a vedea cît timp era suportat.

Puțin după aceea începuse să provoace incendii. Incendierea sălii de clasă fusese o experiență frumoasă. Iar cea a clădirii „Clubului de tineret” fusese și mai frumoasă. Iată de ce fusese numit „Tăciunile”. După aceea, trecuse prin atîtea locuri, încît nici chiar o casă de corecție nu putea fi mai rea.

Părăsiseră deja autostrada de o bună bucată de vreme și acum traversau cîmpia engleză. Ghemuit pe scaunul din spate, Jack privea cu scîrbă peisajul. Nimic altceva decît cîmp, dealuri, păduri. Ce-ar putea face în asemenea locuri?

„Aranjează-te puțin”, spuse domnul Lewis dîndu-și importanță, „ajungem imediat”.

Jack se privi în oglinda retrovizoare. El moștenise de la un tată nigerian părul negru creț și, de la o mamă irlandeză, un ten foarte alb; dar, pe unul din obraji, un semn roșu, din naștere, îi dădea un aer grotesc.

Totdeauna turba de mînie cînd auzea această ghicitoare: „Ce e alb și negru, cu puțin roșu?” și răspunsul: „Nu e un ziar, e Jack!” Fiecare dintre cei care glumeau credea că era primul care avea această idee bună.

Într-o zi, Jack reacționează cu atîta mînie, încît îi rupse brațul unui băiat care folosisese prea mult această ghicitoare.

„Iată satul”, zise domnul Lewis. Jack nu voia să vadă frumoasele case vechi grupate în jurul pieții, nici vechea biserică, nici chioșcurile mici și drăguțe. Își închise ochii și începu să facă planuri.

Să încep oare prin a face imediat ceva groaznic ca să-i înfricoșez pe acești oameni? Sau e mai bine să încep încetișor și să merg din ce

Cum ar mai arde toate astea! se gîndi Jack cu satisfacție. Acesta o să fie salutul meu de rămas-bun.

Cînd se deschise ușa casei, le ieși sărind în întâmpinare un cîine ciobănesc din rasa Shetland. Această casă cu aspect puțin îngrijit părea plină de oameni care încercau să se arate prietenoși. Peste tot mirosea a ceapă prăjită. Mama adoptivă, rotundă ca un butoiuș, nu părea deloc emoționată de tăcerea încăpățînată a lui Jack; ea se grăbi să servească ceaiul. Soțul ei era un om de statură mică. *N-o să-mi poată face necazuri, gîndi băiatul. În schimb, fiul lor Peter îl impresionează. E mai mare decît mine. Va trebui să-l supraveghez îndeaproape.*

Mai era și o fetiță, dar se gîndi că va putea să se descotorosească de ea.

Cînd se așezară ca să ia ceaiul, ea începu să fixeze cu atîta insistență semnul din naștere de pe fața lui Jack, încît acesta ar fi strîns-o bucurios de gît.

Se hotărîse mai mult sau mai puțin să refuze orice hrană, dar conținutul farfuriei care i se pusese în față era așa de îmbietor, încît își mai puse de trei ori pînă se sătură.

„Pe curînd!“ zise domnul Lewis și plecă.

Asta-i sigur, gîndi Jack, cu gura plină. Dar o să mă trimită de aici într-o mașină frumoasă de poliție, nu în rabla aia a ta.

„Cred că ai vrea acum să-ți vezi camera“, zise doamna grasă. „Am amenajat podul casei pentru tine“.

Grozav! O să trăiesc împreună cu șobolanii și cu păianjenii, se gîndi el în timp ce-o urma pe o scară destul de strîmtă.

Dar cînd ajunse, fu plăcut surprins, în ciuda ideilor lui preconcepute.

„N-am pus nimic pe pereți, ca să-ți poți lipi posterele care-ți plac. Poți să faci aici tot ce-o să-ți placă. N-o să intre nimeni, decît dacă îl poțestești“.

Niciodată, de doisprezece ani de cînd era pe lume, niciodată nu avusese o cameră a lui. O cameră doar pentru el.

O să-mi iau o săptămînă sau două de vacanță, se gîndi el sărind pe patul moale. Pentru început nu voi face nimic grav, ca să nu mă trimită înapoi înainte de a mă fi bucurat de toate acestea.

Rămase întins pe pat, fericit că are liniște, pînă îl chemară să ia niște sandviciuri cu brînză și să bea o ceașcă de cacao cu lapte.

„Mîine o să vii cu mine la școală⁴⁴“, zise Peter, întrerupînd visele plăcute ale lui Jack cu ochii deschiși. „Va trebui să facem aproape 10 km cu autobuzul, dar se merită. Nu e o școală mare. Nu sunt decît vreo șase sute de elevi. Iar profii sunt destul de buni⁴⁴“.

Jack nu întîlnise niciodată „profii destul de buni⁴⁴“. În realitate, el nu avusese niciodată relații bune cu profesorii. Toți păreau să-l urască la fel de mult ca și el pe ei.

De fapt, le plătise cu vîrf și îndesat! Era sigur că era răspunzător pentru cel puțin trei crize de nervi. Iar cinci învățători renunțaseră la carieră din cauza lui. El frecventase șapte școli diferite și făcuse în așa fel, încît să nu învețe nimic.

„Purtăm uniformă școlară. Vechea mea haină de uniformă ar trebui să-ți vină bine, și o să-ți împrumut cravata mea de schimb pînă o să primești uniforma ta⁴⁴“.

Păstrează-ți purecii, gîndi Jack, în timp ce urca scara spre camera lui ca să se culce.

Nu dormise bine niciodată. Să petreacă o noapte întreagă fără să fie deranjat de vreunul care să se agite în somn sau să sforăie era unul din cele mai bune lucruri care ar fi putut să i se întîmple.

Cînd se trezi, își trase intenționat cei mai vechi blugi și-și luă cămașa care avea cele mai multe găuri.

Să încerce numai să-mi dea o uniformă școlară! își zise el gata de luptă. Dar toți erau mult prea ocupați cu minunatul mic dejun alcătuit din ochiuri cu șuncă ca să mai dea atenție hainelor lui.

„Tăticu este poștaş⁴⁴“, zise fetița. „De aceea nu este aici⁴⁴“. Jack își unse un strat gros de marmeladă de portocale pe felia de pîine prăjită. Îi era perfect totuna unde putea fi acest omuleț ridicol.

„Iată-vă sandviciurile, copii⁴⁴“, zise „Piftia⁴⁴“, cum o botezase Jack în sinea lui pe doamna Jarvis.

„O să pregătesc o masă bună pentru di-seară⁴⁴“, adăugă ea.

„Dacă-ți iei o haină de uniformă și o cravată ca toată lumea, n-o să te cicălească nimeni la școală⁴⁴“, îl avertiză Peter, îndesîndu-și în ghiozdan caietele și pachetul de sandviciuri. Dar, cum Jack nu zicea nimic, tăcu și el și plecă amîndoi de-a lungul potecii.

Îl urăsc! se gîndea Jack în timp ce se grăbeau să prindă autobuzul. O să-l fac eu în cele din urmă

să-și piardă zîmbetul ăla!

Această școală era, desigur, ca toate celelalte. Jack avu aceeași senzație de închisoare când ușile se închiseră în urma lui.

Și același miros binecunoscut: dezinfectante, picioare transpirate și miros de mâncare din cantină*. Și ca de obicei ochii mirați fixați pe semnul său din naștere. Apoi aceleași chicote și şușoteli.

„El este domnul Percy“, zise directorul. „El 'conduce secția cu elevi slabi la învățătură în care vei merge la început“.

Iată-mă împreună cu nătărăii! gîndi Jack și, încordat, aștepta inevitabila întrebare. Ea veni îndată ce directorul ieși din clasă.

„Știi să citești?“ întrebă profesorul. Jack simți că toate privirile erau îndreptate asupra lui. Începu într-adins să-și dea ochii peste cap, deschise gura larg și scoase un sunet gutural.

„Bine, văd“, zise repede profesorul, „nu-ți fă griji pentru asta. Vrei să-mi faci un desen frumos?“

A mers, își zise Jack mulțumit. Acum n-o să mă mai pună la lucru!

Dar el n-avea intenția să facă pe prostul în afara orelor de clasă. Când răsună soneria care anunța recreația, el îi urmă pe ceilalți în curte.

Știa ce avea să se întîmple în mod inevitabil, de aceea își încordă mușchii și așteptă hotărît. Și, bineînțeles, fu în curînd înconjurat de fețe batjocoritoare.

„Mama ta e cea care a vărsat vopsea roșie pe biata ta fețișoară?“ îl înțepă un băiat gras cu ochelari.

„Cine ți-a făcut permanentul ăsta la păr?“ strigă altul, în timp ce un roșcovan cu o uniformă nou-nouță trăgea de cămașa lui veche și rînjea: „De la molii, nu?“

Jack suportă totul fără să zică nimic, pînă în momentul cînd cineva zise vechea glumă „negru, alb și roșu“. Era picătura care umplu pa-

*în Anglia, elevii rămîn continuu în școală de cele mai multe ori pînă la ora 16 și primesc la amiază o masă caldă. - n. tr.

harul. Cît ai bate din palme lovi trei nasuri și învineți un ochi.

„S-a săturat să fie luat în bășcălie”, strigă cu veselie băiatul cel gras. Dar nimeni nu putea rivaliza cu croșeul de dreapta al lui Jack. Cînd sună sfîrșitul recreației, se împrăștiară, lăsîndu-l pe grăsan să-și caute disperat ochelarii, iar pe roșcovan plîngînd și gemînd.

După aceea, toți îl lăsară în pace, atît profesorii, cît și elevii. Așa se întîmplă de fiecare dată.

Cînd Jack și Peter se întoarseră în seara aceea de la școală, părinții ședeau deja împreună cu fiica lor la masă. Mîncarea pe care „Piftia” le-o îngrămădea în farfurie mirosea nespus de plăcut.

Jack se aștepta la observații și întrebări privind zgîrieturile și vînă- tăile lui.

„Ei, cum a fost?” se mulțumi să întrebe cu amabilitate doamna Jarvis.

Jack se încruntă și ridică din umeri, dar, din cealaltă parte a mesei, Peter îi zîmbi.

„Te-am văzut cu băieții ăia din clasa a șasea. Te-ai descurcat nemaipomenit. Numai așa poți s-o scoți la capăt cu asemenea ticăloși. Aș fi venit să-ți dau o mînă de ajutor, dar eram blocat de ora de franceză”.

Jack aruncă o privire spre poștaş. Unul din părinții lui adoptivi îi pedepsea cu o curea pe băieții care se băteau; dar omulețul nu părea să fi auzit ceva. Atunci, Jack se servi din nou cu o bucată mare de plăcintă cu mere și se simți pentru prima dată în ziua aceea în apele lui.

1. **Campanie de ură**

În prima sîmbătă după sosirea lui, Jack stătea întins pe pat și visa cu ochii deschiși: Oare ce s-ar putea face la țară într-un sfîrșit de săptămînă? Peter plecase să facă un tur cu bicicleta; fata se uita la televizor. „Piftia” trăbăluia prin bucătărie, judecînd după mirosuri.

Aș putea provoca un incendiu, se gîndi el, dar nu sunt în formă. Mai bine cobor pe furiș, în timp ce toți sunt ocupați, ca să văd dacă nu găsesc portmoneul grăsanei. Trebuie să fie ceva bani în el. Poșeta era agățată pe cuier, împreună cu un palton foarte mare, la capătul u- nui culoar lung, strîmt și întunecos. Trebui să se strecoare printre grămezile de pantofi, de saci, de jucării vechi și farfurii pentru cîini. Portmoneul umflat pînă la refuz îi amintea de stăpîna lui.

„Jack!” zise o voce în spatele lui. Jack încremeni, cu mîna în poșetă. Domnul Jarvis închise ușa de la intrare aflată în celălalt capăt al culoarului și-și scoase haina și cascheta de poștaş.

Și acum? se întrebă Jack lăsînd să-i cadă încet mîna. Dar omulețul fluiera vesel în timp ce înainta ca să-și agațe hainele lîngă cele ale soției. Băiatul începea să se simtă jenat și să se înfurie. *Oare omul acesta e atît de mărginit incit nu bănuiește ce-aveam eu de gînd, ori e prea speriat pentru a mai zice ceva?*

„Vreau să fac puțînă curățenie în grădină, Jack“, zise în cele din urmă domnul Jarvis. „Am nevoie de cineva care să dea foc la toate vechiturile astea. Ai putea să-ți iei această sarcină?”

Jack ar fi preferat să spună nu, dar focul era marea lui pasiune. Fără să vrea, dădu din cap că acceptă. Restul zilei trecu într-o clipă pentru Jack, arzînd o grămadă de vechituri adunate morman la ușa din spate, în chioșcul din grădină și în seră.

Ce prostie să aduni toate vechiturile astea, își zise el. Dar cînd flăcările începură să urce sus de tot, căzu într-un fel de extaz la vederea focului. Nu terminară decît odată cu căderea nopții, dar Jack nu-și a- mintea să mai fi avut atîta plăcere de foarte mult timp.

Ziua următoare era duminică, și, savurîndu-și feliile de pîine prăjită unse cu miere aurie de la micul dejun, Jack observă că ceilalți își îm- brăcaseră hainele cele mai frumoase.

„Noi mergem la biserică duminică”, îi zise doamna Jarvis. „Vrei să vii cu noi?”

Jack refuză energic. Îi era tare frică de biserică. O femeie care lucra într-unul din căminele în care locuise îi spusese că Dumnezeu îi pedepsea pe băieții neascultători, și că el o să sfîrșească prăjit în focul

iadului. De iad nu se temea, pentru că îi plăcea focul, dar cu Dumnezeu era altceva!

„Noi nu mergem la cea mare cu clopotniță⁴⁴, îi explică Janie, fetița, „ci la cea mică cu acoperiș de ardezie de la marginea drumului. E mult mai frumos!”⁴⁴

Un Dumnezeu mînios poate să Se găsească tot atît de bine într-o biserică cu acoperiș de ardezie ca și într-una mai mare cu clopotniță. De aceea, Jack se strîmbă și refuză cu o mișcare a capului.

E tipic să se grăbească la biserică în veșmintele cele mai frumoase, se gîndi el acru văzîndu-i dispărînd pe cărare.

O dimineață interminabilă se întindea în fața lui, și, pentru a-și ocupa timpul, se hotărî să

exploreze satul. Tot hoinărind, descoperi trei stoguri de fîn, o cabană de „boy-scouts”^{44*} și o șură veche de lemn cărora le-ar fi putut da ușor foc dacă viața la Longfield devenea apăsătoare.

Peste tot pe unde trecea, găsea satul complet liniștit și pustiu: era o dimineață adormită de duminică. Pentru un băiat de la oraș, liniștea părea misterioasă și neliștitoare. De aceea, fu ușurat să audă, în depărtare, zarva unei mulțimi vesele. Mirat, o coti repede după colțul străzii. Se trezi în mijlocul unor oameni care vorbeau și râdeau. Înțelese prea târziu că era vorba de enoriașii ieșiți din bisericuță.

Privi cu disperare în jurul lui pentru a găsi o cale de scăpare, și o zări pe doamna Jarvis în rochia ei înflorată de duminică. Ea vorbea cu o femeie înaltă cu gîtul roșu care se uită imediat fix la el cu o privire amenințătoare.

„Așa deci, este noul dumneavoastră Copil-Problemă, doamnă Jarvis?”⁴⁴ zise ea înaintînd spre Jack, și adăugă cu un ton protector: „Ai mult noroc, băiete, că poți trăi într-un sat atît de drăguț. Sper că vei ști să te comporți în mod civilizat”⁴⁴.

Răspunsul lui Jack fu deosebit de bădăran și, în timpul tăcerii consternate ce urmă, dispăru pe o stradă.

Cînd se regăsi în siguranță în casa goală, se întrebă ce vor face soții Jarvis la întoarcere. Își amintea de o situație asemănătoare în care fusese obligat să prezinte scuze mătușii unei mame adoptive, pentru că folosise

*Membru al echipei de „cercetași” - n. tr.

un limbaj similar. Dar numai gîndul că micuțul poștaş l-ar putea obliga să facă ceva i se părea nespus de comic. Gata de luptă și cu pumnii strînși, așteptă în sufragerie venirea familiei.

Cînd membrii acestei uimitoare familii se întoarseră, păreau incapabili să vorbească. Se iviră pe neașteptate în cameră, pradă unui rîs nebun.

„O, mamă”, reuși să zică Janie, trăgîndu-și răsuflarea, „ai fost teribilă. Ai văzut ce figură a făcut cînd i-ai spus că te bucurai că Jack și-a regăsit în sfîrșit limba?”

Doamna Jarvis se instalează mai bine pe divan și-și șterse ochii.

„Am crezut că o să plesnească de furie”, zise ea.

Peter se înfășură cu fața de masă, își puse o pernă pe cap în loc de pălărie și o imită pe femeie:

„Dacă asta-i tot ce poate face cu limba, sper s-o piardă odată pentru totdeauna⁴. Serios vorbind, Jack”, adăugă el în timp ce pune la loc fața de masă, „să nu crezi că toți cei care merg la biserică sunt ca domnișoara Dixon! De fapt, nu-i decît o bătrînă ipocrită și nu vine decît ca să-i critice pe toți. Ea nu s-a împăcat niciodată cu gîndul că tăticiu și mămica primesc copii în pensiune”.

Poștaşul nu se alăturase rîsului nebun al familiei. Acum stătea trist lîngă fereastră.

„Nu trebuie să fim prea aspri cu ea”, zise el liniștit. „Ai greșit, Jack, cînd ai vorbit așa de urît, și mai ales în fața unei doamne. Dar ea a fost cu adevărat lipsită de tact, și pot să-mi dau seama ce-ai simțit”.

Jack se duse în camera lui. Această muștrare blîndă, atunci cînd se aștepta la reproșuri violente, îl irita. În timp ce urca, auzi din nou hohote de rîs. Să dea prilej de distracție acestei familii caraghioase era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit.

După cîteva săptămîni petrecute în familia Jarvis, veselia care domnea în această casă începu să-l calce pe nervi pe Jack. Nu mai întîlnise niciodată asemenea oameni. Erau gălăgioși și nu din cale-afară de ordonați, dar nu păreau să se supere vreodată unul pe altul. Și apoi făceau atîta caz de Dumnezeu...

Nu puteau să ia vreodată masa fără să vorbească cu El, ca și cînd ar fi fost convinși că El stătea acolo cu ei. Și nu păreau să se sinchisească de tăcerea încăpățînată a lui Jack. Ei se mulțumeau să-i vorbească, fără să-i pună vreodată întrebări directe, și astfel el nu avea satisfacția de a-i jigni.

Începea de asemenea să se întrebe dacă prima impresie pe care și-o făcuse despre poștaş era corectă. Poate că omul, la urma urmei, nu era chiar așa de nătărău. Uneori îl surprindea pe omuleț că se uită la el. Și apoi avea presimțirea sinistă că mica lui lume, plină de ură, era străpunsă de acești ochi plini de bunătate și blîndețe.

Dar Peter era cel care îl călca pe nervi cel mai mult. De ce un băiat solid ca el, bun la sport și la învățătură, se ocupa cu ceva atît de prostesc ca religia? Nu întîlnise niciodată un băiat atît de puțin

complicat ca Peter, și începu să petreacă ore întregi născocind metode ca să-l facă să-și piardă calmul. Și era maestru în așa ceva: n-avea el ani de experiență în acest domeniu? Dădea radioul la maximum când știa că Peter își pregătea temele în camera de dedesupt. Se închidea ore întregi în camera de baie când știa că celălalt voia să se spele. Chiar înainte de a pleca să ia autobuzul școlar, el scotea din ghiozdanul lui Peter costumul de baie sau pantalonii scurți; stiloul, manualele și caietele bietului băiat dispăreau și apăreau din nou în mod ciudat.

Nu erau lucruri prea grave ceea ce puneau Jack la cale, dar dacă se acumulau aceste mărunțișuri, ar fi trebuit ca să ajungă puțin câte puțin la o furie nebună. Zi de zi, Jack se aștepta să-l vadă pe Peter explodînd. Desigur, acesta ar fi putut să-l facă praf dacă s-ar fi bătut, dar el aștepta totuși cu nerăbdare clipa în care celălalt va exploda. După două săptămîni, Jack înțelese, spre marea lui dezamăgire, că planul lui eșuase.

Trebuie că e la fel de prost ca și tatăl lui, își zise Jack cu amărăciune. Pare să nu observe absolut nimic. Trebuie să ticluesc ceva rău de tot, indiferent ce-or să facă cu mine după aceea.

Ocazia se ivi sîmbăta următoare. Peter fusese ales să participe ca alergător într-un concurs de atletism al comitatului Sussex. Toată familia se duse să asiste la concurs.

Fotbalul fusese prima pasiune a lui Jack; să alerge fără să urmărească o minge i se părea ceva absurd.

„Ascultă, Jack“, îi zisese doamna Jarvis, „ți-am lăsat o gustare rece pe masă. Dacă o să-ți mai fie foame pînă la întoarcerea noastră, poți să cauți prin frigider. Ești sigur că nu vrei să vii cu noi?“ Jack se strîmbă ca de obicei și-i întoarse spatele. După două minute, toate lumea plecase.

Ce proști să mă lase singur în casă, se gîndi Jack. Precis că au cunoștință despre trecutul meu!

Se urcă direct în camera lui Peter, în căutarea unei inspirații. Dar pentru simplul motiv că avuseseră încredere în el, nu era în stare să distrugă ceva.

Furios pe sine însuși, se duse în grădină și hoinări de colo-colo. Apoi zări bicicleta lui Peter sprijinită de ușa din spate. Își dorise dintotdeauna o bicicletă, dar nu avusese niciodată.

Să începem prin a face o plimbărică cu ea, și apoi mai vedem noi, se gîndi el. Și, cîteva clipe mai tîrziu, gonea deja pe stradă în jos. N-o să uite toată viața sentimentul care îl străbătu în următoarea jumătate de oră. Plăcerea pe care o simțea era de nedescris! Singur într-o lume ce părea să fie compusă numai din viteză, vînt și libertate - îi dădea aceeași satisfacție ca și un incendiu. Făcînd cale-ntoarsă spre casă, se simțea copleșit de dorința de a avea o bicicletă. De ce avea Peter niște părinți adevărați care-l iubeau, o casă din care n-o să fie niciodată izgonit și o bicicletă cu care se putea plimba cît voia?

Plin de o bucurie răutăcioasă la gîndul necazului lui Peter, Jack a- prins un foc. Avea nevoie de o mare cantitate de lemn din rezerva pentru iarnă a familiei Jarvis pentru ca să se formeze atîta jar, căci nu era ușor să arzi o bicicletă. Numai după ce aruncă la sfîrșit și pompa în foc fu satisfăcut din plin.

Nu mai rămăsese din bicicletă decît cadrul strîmbat de căldură, cînd auzi vechea mașină a familiei Jarvis intrînd în garaj.

„Mă reped cu bicicleta în sat, mămico“, îl auzi el pe Peter strigînd. „Vreau să cumpăr o sticlă de Coca-Cola“. Apoi, după o clipă: „Unde-mi este bicicleta, mămico? Sunt sigur că am lăsat-o sprijinită de ușa din spate!“

Jack făcuse focul în spatele grădinii, în colțul unui zid mare de piatră.

În timp ce Peter se îndrepta spre el peste peluza cu gropi și denivelări, Jack regreta un singur lucru: că nu-și lăsase liber spatele.

„Unde-mi este bicicleta?“ întrebă Peter calm.

Arăta foarte voinic în treningul lui, și bicepșii i se reliefau pe braț.

Am mers oare prea departe? se întrebă Jack, în timp ce Peter privea rămășițele strîmbe ale bicicletei calcinate.

Băiatul pări și făcu un pas spre Jack.

Atins! își zise Jack cu o senzație bruscă de triumf. Orice mi-ar face, s-a meritat!

Dar Peter se opri și-și lăsă brațele în jos. „Trebuie să-ți spun ceva“, zise el. „Săptămîna viitoare e ziua mea de naștere, și tăticu a făcut economii ca să-mi cumpere o cursieră nouă. Pe cînd ne întorceam de la concurs, i-am zis că vreau să-ți dăruiesc ție această bicicletă. Nu pe a mea ai ars-o, ci pe a ta“.

Peter observă expresia de consternare din ochii lui Jack, se întoarce și intră. în casă.

Rămas singur lângă focul care mai pâlpâia, Jack își dori cu ardoare ca Peter să-l fi lovit. Atunci ar fi avut un motiv să-l urască pe el în loc să se urască pe sine. Și, în timp ce privea rămășițele răsucite ale bicicletei care ar fi putut fi a lui, se blestema pentru prostia lui.

2. Catastrofă pentru Longfield

„Știi, Jack? Săptămîna aceasta va avea loc marele meci“, zise într-o zi Peter. Făcînd aceasta, el urma tactica familiei de a vorbi cît mai mult cu Jack. „Satul nostru are cea mai bună echipă de crichet* din tot comitatul. Săptămîna viitoare vor veni aici cei mai puternici rivali ai noștri, cei din Tidehurst, pentru meciul sezonului“. Jack asculta numai pe jumătate. Nimeni din familia Jarvis nu mai vorbise de bicicleta arsă. Din ziua aceea, el încetase să-l mai supere pe Peter. Cumva, i se stricase toată plăcerea.

„Avem o echipă super“, continuă Peter. „Mike Turner este la deschidere. El a jucat la Cambridge, știi. Colonelul White - antrenorul - m-a văzut jucînd de curînd și a zis că dacă aș continua așa, aș putea face parte din echipă în anul viitor“.

Jack n-ar fi vrut să admită în fața nimănui lucrul acesta, dar începea să se simtă bine în compania lui Peter. Astfel, în seara aceea, îl însoți la antrenament ca să vadă echipa din Longfield.

Ea era formată mai ales din fiii unor oameni înstăriți care locuiau în casele frumoase din jurul pieței satului. Mai erau și cîțiva tineri fermieri musculoși, precum și George, care era vînzător la stația de benzină.

Cum de nu pot juca un joc inteligent ca fotbalul? gîndea Jack.

„Niciodată n-am fost mai bine pregătiți ca acum pentru a bate această echipă din Tidehurst“, strigă colonelul către echipa așezată pe treptele ce duceau în localul clubului de crichet. „Tot comitatul va fi aici ca să vadă un meci frumos“.

Peter stătea pe burtă în iarbă și admira echipa de la o distanță respectabilă. Jack ședea acolo și privea umbrele serii întinzîndu-se puțin cîte puțin peste iarba catifelată a terenului. Terenul de crichet era mîndria și bucuria satului. Plictisit și prost dispus, Jack se strecură pe furiș în spatele clădirii și descoperi că ușa magaziei administratorului tere-

* Joc sportiv între două echipe a cîte 11 oameni care lovesc cu niște bețe speciale mingea, încercînd s-o introducă în poarta adversarului - n. tr.
nului de sport era întredeschisă. Curios ca totdeauna, Jack se furișă înăuntru. Și acolo, în semiîntuneric, printre mașinile de tuns iarbă și greble îi veni o idee genială. Capul începu să-i lucreze cu febrilitate atunci cînd descoperi sacul cu inscripția „ierbucid“.

„Așa deci? Tot comitatul o să vină să vadă un meci frumos?“, murmură el strîmbîndu-se. „Ei bine, în anul ăsta o să vadă ceva neobișnuit“.

Scoase repede din magazie sacul cu ierbucid și o stropitoare mare și le ascunse după niște lăzi goale. Își întipări în minte locul unde era un robinet exterior și se întoarse acasă.

Puțin mai tîrziu, colonelul închise ușa magaziei fără să observe ceva neobișnuit și traversă terenul de crichet fluierînd vesel în drum spre casă.

A doua zi, în zori, Jack se sculă, se îmbracă și plecă. Avusese dreptate să presupună că la ora aceea matinală nu era nici o mișcare în sat. De la unul din tații lui adoptivi cunoștea cîte ceva despre ierbucide. A-cesta ura atît de mult buruienile, incit le distrugea cu plăcere, fără să țină cont de florile care piereau și ele. Jack îl privise de multe ori ameste-cînd cristalele albe cu apa. El știa perfect ce trebuia să facă. Tîrî stropitoarea în mijlocul renumitului gazon și se puse încet și bine cumpănit pe treabă. Trebui să umple stropitoarea de mai multe ori pînă fu mulțumit. Dacă l-ar fi văzut acum domnul Percy de la secția cu elevii slabi la învățătură, ar fi trebuit să constate că Jack putea să scrie foarte bine.

Cu mult înainte ca lăptarul să-și înceapă turul, Jack era din nou în pat. Pînă ce administratorul înspăimîntat al terenului de sport îl adusese pe colonel din vila lui elegantă aflată în piața satului pe terenul de crichet, era deja prea tîrziu ca să se înlătore pagubele.

„Să nu suflă o vorbă la nimeni, omule“, șopti el. „Să sperăm că n-o să se vadă decît după sfîrșitul săptămîinii“.

întregul sat zumzăia de hărnicie ca un stup de albine în dimineața aceea de sîmbătă. George își împodobi stația de benzină cu stegulețe multicolore. Doamnele frumoase făcuseră prăjituri extraordinare, căci

ceaiurile echipei de crichet din Longfield erau faimoase, iar ziarul local își trimisese cel mai bun reporter. Dar de îndată ce sosi echipa din Tidehurst, în mașini care mai de care mai luxoase, începu chicotitul și şușotitul. Jucătorii echipei din Longfield erau roșii la față de rușine cînd citiră cuvîntul

groaznic de urît scris de-a latul iubitului lor teren de joc prin iarba arsă de un galben-pal. Că jucătorii nu mai erau în formă este puțin spus. Tidehurst îi bătu cu nouă la unu.

În timp ce polițistul satului începea o anchetă laborioasă, reporterul se întorcea satisfăcut la birou meditănd asupra unor titluri de genul: Un sat acoperit de rușine de către un misterios sabotor*. Se întreba dacă redactorul șef o să-i permită să citeze în ziar cuvîntul acela rușinos. După ce echipa din Tidehurst plecă veselă și triumfătoare, Mike Turner și câțiva din jucătorii mai tineri ai echipei din Longfield se adunară în pavilion ca să-și descarce supărarea.

„Aș fi în stare să-l omor pe porcul care a făcut asta“, zise George, vînzătorul de la stația de benzină.

„Pariez că este monstrul cu pata roșie pe care l-a primit poștașul⁴⁴“, zise nepotul colonelului apăsînd pe cuvinte. „Precis că el este⁴⁴“, reluă George. „Cum de nu ne-am gîndit mai repede la asta?⁴⁴

„Nimeni din satul nostru n-ar comite o faptă atît de rușinoasă⁴⁴“, reluă Mike Turner. Și în timp ce discutau, mînia le tot creștea.

„Ticălosul ăla mic! Trebuie să-i dăm o lecție bună⁴⁴“, hotărîră ei în cor. Și cum se lăsa seara, porniră în căutarea lui Jack.

Jack nu asistase încă niciodată la un meci de crichet, dar acela îi plăcuse tare mult. Chicotea încă de satisfacție în timp ce era cocoțat pe un gard de pe strada lui. În clipa aceea, se desprinseseră din umbrele serii cîteva siluete. Îl încercuiră ca o haită de lupi, gata de saltul mortal. Jack presimți pericolul. Gura îi era uscată.

„Tu ești ticălosul care ne-a făcut de batjocura întregului comitat?⁴⁴ întrebă Mike. Degetele lui strîngeau gîtul lui Jack ca o menghină. El știa bine că ceilalți nu vor putea dovedi niciodată, dar cînd le văzu fețele înțelese că nu se putea aștepta la milă din partea lor.

|

♦Sabotor = unul care distruge ceva în mod intenționat, ca să zădărnicească planurile cuiva - n. tr. \

O să iei o mamă de bătaie cum n-ai mai primit niciodată, băiete, își zise Jack, și nu te poți împotrivi.

Minutele care urmauă fură mai rele decît tot ce-și imaginase. Ei erau cinci vlăjgani nebuni de furie. Mai tîrziu, nu-și putu aminti decît de o avalanșă groaznică de lovituri cu picioarele și cu pumnii. Urechile îi țiuiau, era orbit de sîngele care curgea și, încercînd să-și tragă răsuflarea între două lovituri cu piciorul în coaste și în burtă, își dori să i se lase un minut să poată vomita liniștit.

Tocmai în momentul cînd Jack credea că va muri, auzi vocea familiară a lui Peter:

„La ce vă gîndiți, brutelor, cînd vă atingeți de unul de doisprezece ani?“

Membrii echipei de crichet erau în apele lor pentru prima dată în ziua aceea. Nu aveau intenția să-l lase pe un băiat de cincisprezece ani să le strice bucuria. Nepotul colonelului își bătu joc: „De unde știm că nu l-a ajutat și el pe frățiorul lui? Mai bine îi cîrpim și lui una“.

Jack auzi zgomotul unei lovituri și strigătul de furie al lui Peter. În momentul acela, mașina veche a poștașului sosi hurducînd pe drum, și el se simți alunecînd într-un întuneric binefăcător.

Nu-și nji dădu seama de nimic pînă în momentul cînd, deschizînd ochii, se văzu lungit pe divanul din sufrageria familiei Jarvis. Peter ședea într-un fotoliu și-și ținea o batistă udă pe o vînație mare de pe o- braz. Mormăia ceva despre comportarea foștilor lui eroi.

Jack știa că nu va uita niciodată cum se îngrijise doamna Jarvis de el în seara aceea. Își jură să n-o mai numească niciodată „Piftia“. Ea nu-i puse nici o întrebare neplăcută, nici nu-l făcu să se simtă stîngenit printr-o grijă exagerată. Se mulțumi să-i spele, să-i dezinfecteze și să-i lege rănila, ca și cum Jack însemna pentru ea persoana cea mai importantă din lume. Poștașul îl ajută să înghită o ceașcă de ceai cald și dulce printre buzele sparte și umflate. În timp ce domnul Jarvis ținea ceașca, el zîmbi dintr-odată și zise: „E limpede, ai meritat toate acestea, fiule, dar ne pare foarte rău de ceea ce s-a întîmplat“.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că ai sosit la timp, tăticule“, zise Peter, mușcînd energic din prăjitura cu ciocolată făcută de mama lui. „Ei

mi-au dat numai o lovitură, dar ce durere! Cînd mă gîndesc la cîte a încasat bietul nostru Jack!“

„Să nu mai spunem nimănui despre lucrul acesta“, zise domnul Jarvis pe un ton ferm. „Ar fi foarte neplăcut să avem de-a face cu poliția. Cînd văd, Jack, cum arăți în seara aceasta, aș zice că ai fost pedepsit de-ajuns“.

Mai târziu, în timp ce poștașul ieșise afară cu soția lui ca să dea de mâncare la iepuri și să închidă găinile peste noapte, Jack deschise gura pentru prima dată de la sosirea lui în casa aceasta.

„De ce mi-ai luat apărarea?”

„Oh, capul meu... nu pot să mă gândesc”, zise Peter rîzînd. „În orice caz, de acum nu voi mai fi primit în echipă”.

„Dar de ce-ai făcut-o?” insistă Jack. Trebuia neapărat să afle răspunsul.

„Ei bine”, zise Peter într-o doară, „cred că într-o familie trebuie să ne susținem reciproc”.

„Oricum, mulțumesc!” mormăi Jack și închise ochii.

Îi trebui o săptămînă întreagă înainte de a se putea întoarce la școală. Dar, după nici trei ore, reușise să semene dezordinea și panica totală în școală: în timpul pauzei de amiază trase alarma de incendiu. Încă nu avusese loc niciodată la ora aceea un exercițiu de antrenament pentru stingerea incendiilor. Haosul care luă naștere contribui la ridicarea moralului lui Jack.

3. Vrăjitoarea

Ani de zile, Jack își făcuse o regulă din a urî pe oricine care ajungea în apropierea lui. Dar, odată cu trecerea timpului, îi era din ce în ce mai greu să-i urască pe cei din familia Jăryis. Își zicea uneori cu spaimă că, dacă nu era foarte atent, risca să sfîrșească prin a-i iubi. Iar lucrul acesta i se părea atît de îngrozitor, încît încerca să se îndepărteze de ei cît mai des posibil. Era ușor în timpul orelor de școală, dar ce să facă în restul timpului?

Intr-o duminică după-amiază descoperi din întîmplare pădurea. Jack ura duminica, dar serile de duminică erau cele mai rele. În fiecare săptămînă se petrecea același lucru. Pe la ora 8 seara, casa se umplea de tineri veniți din toate împrejurimile. Ei veneau cu bicicleta, pe jos, cu mașina sau cu motocicleta și păreau să pună monopol pe casă. Cîntau acompaniindu-se la chitară, citeau din Biblie și vorbeau cu Dumnezeu de parcă ar fi fost o veche cunoștință. Jack îi putea auzi chiar și cînd era închis în cămăruța lui de la mansardă și îi ura pe toți, laolaltă și pe fiecare în parte. Micul poștaș părea să conducă seara, în timp ce soția sa împărțea neobosită prăjituri și cafea.

Jack ar fi preferat să moară mai bine decît să li se alăture, dar în același timp avea groaznicul sentiment că este exclus de la o parte de plăcere. În duminica aceea, nu mai suportă. Plecă trîntind ușa de la „Locul de descărcare a gunoaielor”, cum numea el casa familiei Jarvis, și o luă pe cărare în jos. Urmă apoi morocănos un drumeag peste cîmp, pînă ce ajunse dintr-odată în pădure. Tăcerea și singurătatea îi făcură bine, și el se destinse. Aici printre copacii aceia groși nu mai era nimeni care să se holbeze la semnul lui din naștere, nimeni care să-și bată joc de el pentru că nu știa să citească, sau care să rîdă de el pentru că nu avea părinți. Acum avea în sfîrșit un loc de refugiu, și în cursul săptămîinilor următoare se duse în pădure ori de cîte ori putea.

Într-o vineri seara văzu un iepure. Pentru un copil de la oraș ca Jack, vederea cu adevărat a unui iepure sălbatic făcu o mare impresie asupra lui, și-i veni o idee.

Sîmbăta, familia Jarvis mergea deseori în oraș pentru cumpărături și, de data aceasta, Jack îi însoți. Viața la țară era mult mai ieftină decît la oraș, așa că Jack reuși să strîngă ceva bani. Cu un vesel: Ne întîlnim aici într-o oră, familia se împrășteie în toate direcțiile. Jack coborî pe strada principală unde se aflau magazinele. De ani de zile pusese la punct un mijloc remarcabil de a face rost de bomboane fără să plătească. Intra într-un magazin și făcea să-i sune banii în buzunar. În timp ce se prefăcea că nu se poate hotărî ce să ia, își umplea buzunarele cu bomboanele preferate în valoare de cel puțin o liră sterlină. Bătrîna doamnă care avea magazinul din satul Longfield era aproape oarbă, și el considerase că nu este corect să probeze șiretlicul asupra ei. Dar în oraș era altceva. El operă în trei cofetării de pe strada principală înainte de a intra în magazinul de articole sportive la care voia de fapt să ajungă. Acolo cumpără o praștie de bună calitate și se întoarce la mașină încîntat de achizițiile lui.

La înapoiere, cei din familia Jarvis cîntară neînterupt cîntece creștine. Cîntecele îl străbătura pe Jack pînă în măduva oaselor, dar trebui să recunoască faptul că ei se bucurau de viață.

Plouă atît de tare în tot restul zilei, încît trebui să aștepte duminica dimineață pentru a se putea întoarce în pădure cu praștia în buzunar.

Acum se simțea ca un sălbatic și un mare vînător. S-ar fi aruncat din copac în copac dacă ar fi existat liane. Rată mai multe păsări cu praștia, dar de fapt el vîna iepuri.

Apoi deodată văzu o pisică, o creatură cu părul negru strălucind ca acelea care le însoțesc pe vrăjitoare în timp ce zboară pe mături în pozele din cărțile cu povești. Nu avu deloc intenția să o omoare. Trase fără să ochească prea bine, servindu-se de o pietricică rotundă pe care o șterpelise de pe aleea colonelului White. Atinse animalul între ochi. Acesta muri pe loc fără să sufere!

Jack se holbă la trupul fără viață și îi veni să vomite. Fusese un animal frumos, și când întoarse pe spate pisica cu piciorul, văzu că avusese pui de curînd. Absurditatea faptei lui îl consternă. îi reveni în minte o amintire groaznică, pe care o încercase cu disperare s-o uite în timpul ultimilor trei ani. Și totuși, chiar cînd o dorea mai puțin, se gîndea din nou la ziua aceea înspăimîntătoare și auzea din nou urletele cîinelui.

Se hotărîse să dea foc unui boschet de mărăcini din parcul situat lângă orfelinat. Puțin mai înainte luase un bidon cu benzină din garajul directorilor și cîteva chibrituri. Tocmai voia să se pună pe treabă, cînd un setter mare și roșu venise să sară în jurul lui. Cum nu reușea să se debaraseze de el, în cele din urmă își pierdu răbdarea. Turnă benzină peste cîine și ținu un chibrit aprins lângă blana lui. Ce se întîmplase după aceea fusese ceva înspăimîntător. Cu cît fugea mai tare cîinele înspăimîntat, cu atît flăcările se măreau. În vacarmul de strigăte ale oamenilor care se apropiau și de urletele de durere, Jack se făcu nevăzut. Dar zile întregi nu mai putuse să mănînce, și de fiecare dată cînd închidea ochii seara, revedea cîinele fugind spre el. Datorită îngrijirilor proprietarului și veterinarului, cîinele se vindecase, dar părul nu-i mai crescuse. De fiecare dată cînd revedea pe stradă bietul animal, i se făcea rău. Și iată că acum pisica aceasta frumoasă zăcea moartă la picioarele lui.

„Ce poate ajunge un tip groaznic ca tine, Jack Johnson”, murmură el. „Ești cel mai ticălos dintre oameni”.

Trebuia, într-un fel sau altul, să scape de îngrozitoarea deprimare care pusese stăpînire pe el —așa că îngropă pisica, apoi aruncă praștia în urma lui și o porni pe potecă în căutarea a ceva care să-i îndrepte atenția în altă parte.

Îl găsi mai repede decît se aștepta. La o depărtare mică de potecă, înconjurată de urzici usturătoare și mărăcini, zări ceva care semăna cu o casuță abandonată. Ea aparținuse în urmă cu două sute de ani unei vechi turnătorii, pe cînd industria siderurgică era la apogeu în această parte a comitatului Sussex. Cînd această mică industrie intrase în declin, fabrica se distrusese cu timpul și rămăsese numai casa maistrului, năpădită tot mai mult de vegetația din pădure. Această casuță sinistră se potrivea exact cu starea de spirit a lui Jack. El își imagina că aceasta putea fi casuța „vrăjitoarei”, a cărei pisică tocmai o omorîse. Dar, cum era în căutarea unei aventuri, împinse poarta grădinii pe jumătate căzută și se duse printre urzici spre ușa de la intrare.

Nimeni nu mai locuiește aici de ani de zile, se liniști el și aruncă o privire prin una din ferestre. Își dădu imediat seama că se înșela. Interiorul era într-o dezordine mai rea decît cea din familia Jarvis. Observă totuși că mobilele și bibelourile erau vechi și foarte frumoase. Și, deodată, zări mătura. Era sprijinită de zidul exterior, chiar lângă fereastra

„Iată dovada că aici este într-adevăr o vrăjitoare*¹, șopti el, și îl străbătu un fior plăcut. De fapt, nu mai credea în basme și vrăjitoare, dar ideea aceasta îl fascina. Aruncă o privire prin toate ferestrele, sperînd s- o vadă pe vrăjitoare, dar casa părea goală. Poate se dusesse la biserică cu familia Jarvis. Dar nu, precis că o vrăjitoare s-ar duce la fel de puțin la biserică ca și el.

Apoi simți în mădule o spaimă adevărată. În timp ce privea prin una din ferestrele prăfuite, descoperi într-un colț întunecat din camera de zi o formă ciudată și neagră care se mișca într-un mod caraghios aproape de podea. Nu i-ar fi dat nici o atenție de nu și-ar fi inspirat el însuși teamă cu închipuirile lui despre vrăjitoare.

Făcuse deja pe jumătate drumul spre poartă, cînd se opri. Curiozitatea îi era mai puternică decît frica. Trebuia să știe ce era acel ceva. O clipă mai devreme văzuse că fereastra bucătăriei din spatele casei era întredeschisă. Pentru cineva cu experiența lui Jack era o joacă să intre cît ai clipi din ochi în casă. Minuscula bucătărie era atît de murdară și mirosea atît de urît, încît trebui să-și țină nasul în timp ce se strecura printr-o ușă mică spre camera unde se găsea acel ceva. Trebui să facă apel la tot curajul ca să traverseze camera prost luminată. Și deodată văzu la picioarele lui un coș plin cu pui negri de pisică.

Forma ciudată pe care o văzuse pe fereastră nu era altceva decît cei șapte pisici încercînd să se cațere peste marginea unui coș ca să-și caute mama. Nu aveau mai mult de o săptămînă. Ochii le erau închiși, și arătau așa de neajutorați! Cum erau fără îndoială condamnați la moarte, Jack își simți inima grea.

„Eu sunt ucigașul mamei voastre, micuților*⁴, șopti el. „Îmi pare rău**”. Simțea cum îl copleșește deprimarea, și el le întoarse repede spatele. Trebuia să vadă repede altceva, ceva care să nu fie mort sau pe punctul de a muri. Pe o măsuță, lângă soba plină de cenușă, erau trei păsărele din argint. Erău lucrate artistic de mînă. Jack nu mai văzuse niciodată ceva atît de frumos. Luă în fiecare mînă cîte o pasăre.

„Te-am prins!** scîrțîi o voce lîngă intrare.

Jack se întoarse pe jumătate - și în fața lui stătea „vrăjitoarea**! îl cuprinse un fior rece. Femeia era foarte bătrînă și foarte îndoită din mijloc. Părul alb atîrna în șuvițe de fiecare parte a feței ei supte, și ea purta o lungă cămașă de noapte din flanelă. În mînă ținea un pistol. El rămase buimăcit. În basme, poate că vrăjitoarele zboară pe mături, dar nu se slujesc de pistoale. Ea se uită la Jack cu ochii scînteind de ură.

„N-o să te omor*, zise ea. „Eu nu trag decît în genunchi, acolo unde doare mai tare. În felul acesta cîștig timp ca să ajung la fermă și să telefonez la poliție*.

„Nu, vă rog, nu!“ zise el repede, „n-am luat nimic*.

„Violarea domiciliului este o fărădelege gravă*, se răsti ea la el. „Și amprente tale sunt pe păsările mele. Pentru asta o să te bage la închisoare*.

Jack știa că are dreptate. La trecutul lui, lucrul acesta nu era exclus. El plănuiise totdeauna să părăsească satul Longfield într-o mașină frumoasă de poliție, dar, deodată, acesta era ultimul lucru din lume pe ca- re-l dorea.

„Știu cine ești*, continuă vocea care scîrțîia. „Tu ești ultimul pușcăriaș mic al poștașului*.

„Nu sunt pușcăriaș*, protestă Jack indignat.

„Vei fi cînd voi termina cu tine*, continuă bătrîna.

Jack tăcu. Era mult prea mîndru pentru ca să ceară milă. Femeia se apropie de el tîrîndu-și picioarele și îi privi de aproape pata din naștere.

„Urît omuleț, nu?“ zise ea cu un ton neplăcut. „Dar slab nu pari să fii. Vezi toate urzicile și buruienile de afară?*

Ea arătă cu pistolul în direcția ferestrei. Jack înghiți în sec și dădu din cap. „Înainte era o grădină*, continuă ea, „dar din cauza reumatismului nu mai pot să lucrez în ea. Dacă vii cîte două ore în fiecare seară, chiar și în timpul sfîrșitului de săptămînă, și dacă cureți totul, voi uita ce-ai făcut. Dacă nu vii, o să telefonez imediat*.

„Dar asta e șantaj*, protestă Jack.

„S-ar putea zice și muncă forțată*, chicoti bătrîna. „Ce alegi, dreptatea mea sau cea a poliției?*

„A dumneavoastră*, murmură Jack și înjură grosolan.

„Cunosc o grămadă de înjurături mai rele decât acestea”, zise bătrîna în timp ce-l conducea pe Jack prin bucătăria urît mirositoare. Îi întinse o seceră cu vîrf tocît și o foarfecă ruginită de grădină.

„Hai, la lucru, și nu aștepta o pauză pentru ceai!” Urzicile îi ardeau brațele și picioarele, spinii îi zgîrîiau pielea. Căldura soarelui îi ardea pielea, și transpirația îi curgea pe gît. Dar de fiecare dată cînd se oprea ca să-și îndrepte spatele îndurerat, la fereastra camerei se ivea groaznicul cap al bătrînei și vărsa asupra un torent de insulte și amenințări, în seara aceea, cînd se întoarse spre casă cu pași înceți, era epuizat, acoperit de zgîrieturi și înțepături; dar se felicita pentru un singur lucru: că aruncase cel puțin praștia acea criminală.

4. Șapte pisoi negri

Săptămîna cafe urmă fu un adevărat coșmar pentru Jack. Era atît de țeapăn în urma muncii grele pe care trebuia s-o facă, încît dimineața abia putea să se miște. Se temea că bătrîna va descoperi ce-i făcuse pisicii, încît nu-și mai găsea somnul. În timpul orelor de clasă, se simțea bolnav de groază la ideea că trebuie să se întoarcă în căsuța sinistră.

Rîse cu amărăciune cînd surprinse o conversație între doamna Jarvis și soțul ei.

„Sper că lui Jack îi merge bine. Stă zilnic ore întregi în pădure”.

„Nu-ți fă griji, n-o să i se întîmple nimic rău. Pădurea face bine oamenilor”, răspunse poștașul pe un ton foarte calm.

Glumește sau ce? gîndi Jack disperat. Desigur, ar fi putut să nu se mai întoarcă în locul acela groaznic. Avusese de suportat neazuri mai mari decât acelea pe care i le-ar fi putut face vreodată bătrîna. Dar era ceva în ea care îl atrăgea acolo. Se simțea silit să asculte de ea.

Era din nou duminică. Căldura apăsa greu asupra lui în timp ce aduna buruienile și mărăcinii. Abia începuse, că se și simțea istovit. Deodată, ușa scîrîfi, și bătrîna se ivi în prag. Îi făcu semn să se apropie. Ascultător, puse încet furca lîngă perete și o urmă în casă plin de presimțiri întunecate. În ciuda căldurii, simți un fior rece în spate cînd își dădu seama că îl duce în locul unde văzuse pisoi.

S-a terminat cu mine, își zise el, dacă *a descoperit că am omorît pisica*. Dar, spre marea lui uimire, pisoi erau toți în viață și foarte vioi. Din fundul coșului îl priveau cu încredere șapte perechi de ochi albaștri și rotunzi.

„Mama lor a întins-o și ira abandonat, cum a făcut și a mea”, scuiă bătrîna. „Pisică proastă! Presupun că și-a găsit un motan frumos și m-a lăsat să-i cresc micuții. Șapte!”

„Cum de n-au murit?” întrebă Jack, care se simțea ușurat.

„Cum de n-au murit?” strigă bătrîna. „Pentru că le dau lapte din două în două ore, zi și noapte. Sunt epuizată. A trebuit chiar să iau autobuzul și să mă duc în oraș ca să cumpăr lapte praf și biberoane. Și totul ca să salvez aceste animale nenorocite. Aș face mai bine să-i înec”.

„O, nu, nu faceți asta!” imploră Jack. „O să vă ajut să-i hrăniți”.

„Dimineața, înainte de școală?” întrebă ea.

„Da”, zise Jack și se minună de sine însuși. „Aș putea să fiu aici pe la ora șapte”.

„Bine! Atunci voi putea să mă odihnesc și să mă întorc la citit. În săptămîna asta n-am citit nimic. Uită-te cum fac eu, și vei putea să faci la fel înainte de a te întoarce acasă în seara aceasta”.

Jack, fascinat, o privea cum dizolva laptele praf cu apă fiartă și răcită. Apoi, ea băgă un tub de sticlă în lapte, la celălalt capăt prinse o pompiță de cauciuc și trase puțin lapte în tub. Înfășură un pisoi într-un prosop vechi și îi puse pipeta în gură. Animalul începu să sugă cu putere și cît ai clipi golise trei pipete pline.

„Îți ajunge, lacomule”, mîrîi bătrîna. „O să te strici la stomac”.

Ea înjura și blestema fiecare pisoi în timp ce-l hrănea, dar Jack observă că îi ținea în mîini cu blîndețe.

„Prostuții ăștia chiar cred că buiota¹ este mama lor”, zise ea în timp ce o umplea cu apă caldă și o așeza înfășurată într-o cîrpă în mijlocul coșului.

„Trebuie ținută la căldură chiar și vara”, adăugă ea. Apoi, spre marea lui mirare, luă fiecare animal în parte și îi masă pîntecele cu un burete umed și călduț.

1 Recipient etanș care se umple cu apă fierbinte, pentru ca cineva să se încălzească într-un pat, într-o mașină - n. tr.

„Bebeluşii fac în scutece, dar pe pisoii trebuie să-i ţinem curaţi, aşa cum face o pisică-mamă. Când termină ce avea de făcut tuturor pisoilor, îi aşează din nou pe buiotă şi acoperi apoi coşul cu o cuvertură de lînă.

„întoarce-te acum la lucru, dar peste două ore să le dai de mîncare”.

Lucrul acesta nu era chiar atît de uşor cum părea, mai ales că bătrîna se apleca asupra lui şi îi blestema mîinile neîndemînatice.

„Bagă-i pipeta în gură!” se răstema ea la el. „Nu poate să bea cu urechea”. Şi: „O să-l sufoci, prostule, dacă-l ții așa”.

Totuşi, cînd termină cu al şaptelea, îi făcu chiar plăcere.

Dar, a doua zi, foarte devreme, pe jumătate adormit şi cu stomacul gol, îi trecu toată plăcerea cînd îşi croi drum prin pădure. Îi părea tare rău că se oferise să hrănească pisoii. Totuşi, cu cît treceau zilele, cu atît se simţea mai ataşat de ei. Ajunse în curînd să-i hrănească de trei sau chiar patru ori pe zi, în timp ce bătrîna citea cu ochelarii puşi pe vîrfurile nasului ei roşu.

Tare ar fi vrut Jack să ştie dacă cunoştea cineva căsuţa şi pe groaznica ei proprietară, dar cum nu vorbea cu familia, nu vedea cum ar fi putut afla.

De aceea tresări cînd, într-o zi, pe drum spre autobuzul şcolii, Peter îi zise:

„Dacă mai stai mult prin pădure o să dai peste căsuţa domnişoarei Potts. Este o bătrînă groaznică. Trăieşte într-o căsuţă dărăpănată lîngă Vechea turnătorie. Ai văzut-o deja?”

Jack tăcu. „E într-adevăr groaznică”, reluă Peter. „Nimeni nu trece pe acolo dacă nu este obligat. Îl împroaşcă cu ocări pe taticu cînd trebuie să-i ducă poştă. Ea ştie că este creştin, înţelegi, şi îl urăşte pe Dumnezeu. Cînd eram mic credeam că este o vrăjitoare adevărată, dar taticu zice că nu e decît bătrînă şi singură. Se pare că urăşte pe toată lumea, cam aşa ca tine”, adăugă el zîmbind. „Probabil că o să sfîrşeşti la fel de rău ca şi ea”.

Jack se opri ca împietrit în mijlocul drumului. Să ajungă la fel ca domnişoara Potts? Singur, temut şi evitat de toată lumea?

„Hai, grăbeşte-te!” strigă Peter. „Altfel pierdem autobuzul¹⁴”.

Gîndul acesta nu-i făcea plăcere lui Jack. Nu-i ieşea din minte în timp ce curăţa grădina domnişoarei Potts.

De ce să nu-i urăsc pe oameni? Şi ei mă urăsc. Ei o să mă izgonească din casă şi o să mă lovească încoace şi încolo prin ţinut ca o minge de fotbal. Nici familia Jarvis nu va face altfel cînd o să se sature de mine. Cel puţin cu această bătrînă ştiu unde mă aflu. Amîndoi avem multe lucruri în comun.

Pisoii creşteau foarte repede şi, după două săptămîni, puteau să lipă- ie fiertură de orz dintr-o farfurie şi învăţau puţin cîte puţin să folosească lada cu nisip. Domnişoara Potts scotea spre seară coşul afară, pentru ca Jack să-i poată supraveghea în timp ce lucra. Şi, în fiecare seară, îl puneă să ardă buruienile. În ciuda jignirilor de care avea parte de la domnişoara Potts, el începea să se simtă aproape mulţumit de el.

Într-o seară, în timp ce era sprijinit pe furcă privea cum se ridică spre cer fumul şi scînteile focului, domnişoara Potts sosi şchiopătînd în spatele lui cu o plasă plină de cărţi.

„Pisoii aceştia îmi răpesc tot timpul¹⁴, se plînsese ea. „Şi n-am mai putut să merg la bibliotecă de zile întregi. O să schimb cărţile acestea în locul meu, mîine înainte de a veni. Dar nu-mi aduce prostii poliţiste, îmi plac numai cărţile istorice şi relatările de călătorie⁴⁴”.

„Nu pot⁴⁴, zise Jack pe şleau. „Nu ştiu să citesc⁴⁴”.

Sprîncenele dese ale bătrînei se încruntau.

„Ce înseamnă că nu ştii să citeşti?⁴⁴ întrebă ea. „Doar ai doisprezece ani, nu?”⁴⁴

„Aş putea dacă aş vrea⁴⁴, se apără Jack, „dar nu vreau⁴⁴”.

Domnişoara Potts se aruncă asupra lui ca pisica asupra unui şoarece.

„Ce-ai spus? Nu vrei să citeşti?⁴⁴ strigă ea supărată. „Te lipseşti de lucrul cel mai bun din viaţă. Oamenii din cărţi nu te pot răni, de aceea n-ai nevoie să-i urăşti. Aş putea să te învăţ să citeşti⁴⁴, adăugă ea mai calmă. „Am fost cîndva învăţătoare⁴⁴”.

„Pariez că aţi fost una groaznică⁴⁴, murmură Jack şi se desfăcu din îmbrăţişarea ei.

„Am şi fost”, recunoscuse ea mulţumită. „îi obligam pe băieţii ăia obraznici să lucreze pînă nu mai puteau*”.

„Ei, atunci puteți să rămâneți cu cititul și cărțile*, strigă Jack. înainte ca ea să-l poată prinde, o luase la fugă ca să se pună în siguranță.

Tocmai voia să se culce în seara aceea când auzi pe cineva bătând în ușă. Se sculă din pat, deschise ușa și-l văzu pe poștaș în fața lui.

„Pot să intru și să vorbesc un minut cu tine?*" întrebă el.

Jack se întoarse și se așeză pe marginea patului. I se făcuse brusc frig.

Vine ca să-mi aducă vestea, gândi el. O să mă trimită înapoi în orfelinat.

Poștașul se așeză la capătul patului.

„învățătorul tău, domnul Percy, mi-a cerut să treci pe la el azi du- pă-amiază“, începu el.

Alarma de incendiu! gândi Jack.

„Este un pic supărat pe tine*, continuă domnul Jarvis. „Crede că ai posibilități, dar ceva pare să te blocheze și să te împiedice să avansezi la școală*.

Jack rămase mut.

„îți fac o propunere*, zise deodată domnul Jarvis. „Grădinarul colonelului White și-a fracturat încheietura șoldului, și mi s-a propus să-l înlocuiesc pînă se va vindeca. Aș putea-o face după orele de serviciu. în trei sau patru luni pariez voi putea câștiga suficient ca să-ți cumpăr o bicicletă bună. Dacă domnul Percy îmi spune că citești bine și că muncești din greu, o să ți-o dăruiesc*.

O bicicletă proprie, nouă și strălucitoare! Inima lui Jack bătea nebunește. Dar de unde știe caraghiosul de omuleț că-mi doresc atît de mult o bicicletă?

Ei, cum e, ne-am înțeles?*" întrebă poștașul. Jack întinse încet mîna îi și o strînse pe cea a omulețului.

în seara următoare, cînd Jack ajunsese la casuță, domnișoara Potts stătea la soare cu toți cei șapte pisoi pe genunchi. El îi zise:

„M-am gândit încă o dată la ce mi-ați zis despre citit. Puteți să mă învățați dacă vreți*.

domnișoara Potts? Singur, temut și evitat de toată lumea?

„Hai, grăbește-te!”⁴⁴ strigă Peter. „Altfel pierdem autobuzul!”¹⁴.

Gîndul acesta nu-i făcea plăcere lui Jack. Nu-i ieșea din minte în timp ce curăța grădina domnișoarei Potts.

De ce să nu-i urăsc pe oameni? Și ei mă urăsc. Ei o să mă izgonească din casă și o să mă lovească încoace și încolo prin ținut ca o minge de fotbal. Nici familia Jarvis nu va face altfel cînd o să se sature de mine. Cel puțin cu această bătrînă știu unde mă aflu. Amîndoi avem multe lucruri în comun.

Pisoi creșteau foarte repede și, după două săptămîni, puteau să lipă- ie fiertură de orz dintr-o farfurie și învățau puțin cîte puțin să folosească lada cu nisip. Domnișoara Potts scotea spre seară coșul afară, pentru ca Jack să-i poată supraveghea în timp ce lucra. Și, în fiecare seară, îl punea să ardă buruienile. În ciuda jignirilor de care avea parte de la domnișoara Potts, el începea să se simtă aproape mulțumit de el.

Într-o seară, în timp ce era sprijinit pe furcă privea cum se ridică spre cer fumul și scînteile focului, domnișoara Potts sosi șchiopătînd în spatele lui cu o plasă plină de cărți.

„Pisoi aceștia îmi răpesc tot timpul”⁴⁴, se plînsese ea. „Și n-am mai putut să merg la bibliotecă de zile întregi. O să schimb cărțile acestea în locul meu, mîine înainte de a veni. Dar nu-mi aduce prostii polițiste, îmi plac numai cărțile istorice și relatările de călătorie”⁴⁴.

„Nu pot”⁴⁴, zise Jack pe șleau. „Nu știu să citesc”⁴⁴.

Sprîncenele dese ale bătrînei se încruntară.

„Ce înseamnă că nu știi să citești?”⁴⁴ întrebă ea. „Doar ai doisprezece ani, nu?”⁴⁴

„Aș putea dacă aș vrea”⁴⁴, se apără Jack, „dar nu vreau”⁴⁴.

Domnișoara Potts se aruncă asupra lui ca pisica asupra unui șoarece.

„Ce-ai spus? Nu vrei să citești?”⁴⁴ strigă ea supărată. „Te lipsești de lucrul cel mai bun din viață. Oamenii din cărți nu te pot răni, de aceea n-ai nevoie să-i urăști. Aș putea să te învăț să citești”⁴⁴, adăugă ea mai calmă. „Am fost cîndva învățătoare”⁴⁴.

„Pariez că ai fost una groaznică”⁴⁴, murmură Jack și se desfăcu din îmbrățișarea ei.

„Am și fost”⁴⁴, recunoscuse ea mulțumită. „Îi obligam pe băieții ăia obraznici să lucreze pînă nu mai puteau*.”

„Ei, atunci puteți să rămîneți cu cititul și cărțile*”, strigă Jack. Înainte ca ea să-l poată prinde, o luase la fugă ca să se pună în siguranță.

Tocmai voia să se culce în seara aceea cînd auzi pe cineva bătînd în ușă. Se sculă din pat, deschise ușa și-l văzu pe poștaş în fața lui.

„Pot să intru și să vorbesc un minut cu tine?”* întrebă el.

Jack se întoarse și se așeză pe marginea patului. I se făcuse brusc frig.

Vine ca să-mi aducă vestea, gîndi el. O să mă trimită înapoi în orfelinat.

Poștaşul se așeză la capătul patului.

„Învățătorul tău, domnul Percy, mi-a cerut să treci pe la el azi du- pă- amiază”, începu el.

Alarma de incendiu! gîndi Jack.

„Este un pic supărat pe tine*”, continuă domnul Jarvis. „Crede că ai posibilități, dar ceva pare să te blocheze și să te împiedice să avansezi la școală*.”

Jack rămase mut.

„Îți fac o propunere*”, zise deodată domnul Jarvis. „Grădinarul colonelului White și-a fracturat încheietura șoldului, și mi s-a propus să-l înlocuiesc pînă se va vindeca. Aș putea-o face după orele de serviciu. În trei sau patru luni pariez voi putea cîștiga suficient ca să-ți cumpăr o bicicletă bună. Dacă domnul Percy îmi spune că citești bine și că muncești din greu, o să ți-o dăruiesc*.”

O bicicletă proprie, nouă și strălucitoare! Inima lui Jack bătea nebunește. Dar de unde știe caraghiosul de omuleț că-mi doresc atît de mult o bicicletă?

Ei, cum e, ne-am înțeles?”* întrebă poștaşul. Jack întinse încet mîna îi și o strînse pe cea a omulețului.

În seara următoare, cînd Jack ajunsese la casuță, domnișoara Potts stătea la soare cu toți cei șapte pisoi pe genunchi. El îi zise:

„M-am gîndit încă o dată la ce mi-ați zis despre citit. Puteți să mă învățați dacă vreți*.”

„Mi-am schimbat și eu părerea", se răsti bătrîna la el. „De ce să-mi pierd timpul prețios cu un băiat ca tine?"

Jack era dezamăgit. Nu voia să învețe cu domnul Percy. Asta ar fi însemnat s-o lase mai moale.

„Ei, haideți", imploră el. „O să-mi fac în continuare cele două ore de muncă pe zi, și dacă aș ști să citesc v-aș putea schimba cărțile în fiecare săptămînă".

„Ce pisălog", mormăi ea. „Hai, treci la treabă". Dar cînd focul din grădină se stinse și cînd terminară de urmărit cina pisoilor, ea luă o cărticică de pe etajeră și zise: „Hai să ne punem pe treabă".

Era ceva epuizant să înveți să citești cu o persoană ca domnișoara Potts. Dar cum în fond ei se înțelegeau, Jack făcu progrese rapide.

Atunci, brusc, școala începu să-i pară mai puțin plictisitoare, și el trebui să recunoască faptul că învățatul cu ajutorul unui casetofon și al unui calculator putea fi destul de plăcut. Totul părea că merge foarte bine, pînă la fatalul sfîrșit de săptămînă în care urma să aibă loc sărbătoarea anuală a Școlii Duminicale.

6. O bombă urît mirositoare în biserică

„Vii sîmbătă cu noi la mare, Jack?" întrebă Janie Jarvis cu fața roșie de emoție.

„Școala duminicală merge cu autocarul la Hastings. Este un loc minunat".

„N-o să fie numai copii", interveni Peter. „Merg și tinerii din clubul de duminică seara".

Ideea de a lua parte la o excursie a Școlii Duminicale era amuzantă pentru Jack. Dar cînd Peter îi vorbi cu entuziasm despre chei și despre un loc de distracții, își schimbă părerea și se duse și el.

Îi făcu bine să scape măcar o zi de domnișoara Potts. În timp ce Jack se legăna în autocar, înconjurat de oameni veseli, constată că se simțea bine. Cînd ajunseră la mare, Jack se despărți totuși de ei și hoinări pe nostimele străduțe din localitatea balneară. Descoperi destul de repede, pe jumătate ascuns pe o întunecoasă străduță laterală, un magazin de articole pentru carnaval și jucării. Petrecu acolo o oră minunată scotocind printre articole. În cele din urmă părăsi magazinul cu o sticlă pe care se putea citi: Bombă urît mirositoare; calitate superioară. O și plătise!

Cu atît mai bine, cu cit iau parte la o ieșire a Școlii Duminicale, își zise el. Se gîndea vag s-o folosească în clasă în cazul, își zicea el, în care bătrînul Percy își închipuie că m-a speriat prin munca grea pe care o fac acum pentru el. La întoarcere, șezu alături de o Janie radioasă.

Nu e un copil rău, se gîndi Jack, în timp ce autobuzul se legăna și huruia. De fapt arată ca fratele ei mai mare și vorbește neîntrerupt, exact ca el.

„Și mîine o să fie minunat", visa ea. „Este aniversarea Școlii Duminicale la biserică, și eu joc într-o piesă. Jucăm Iosua și zidurile Ieri- honului. Eu voi fi Rahab. Peter va acompania la chitară cîntecele membrilor clubului. Mămica și taticu pregătesc totul, și vom avea un predicator special. Va veni să ia masa la noi. Toată săptămînă mămica a făcut grămezi de prăjituri și multe feluri de mîncare".

Jack asculta vag acest șuvoi de cuvinte în timp ce o idee i se năștea încet în minte. *Cum ar fi o bombă mirositoare în biserică? Asta o să-i trezească un pic.* Da, dar va trebui să o aducă el însuși acolo. Și asta era mai puțin nostim. Pe de altă parte, dorința de a ști ce făceau toți acești oameni plini de voie bună în bisericuța lor tip cutie de conserve îl zgîndărea de săptămîni întregi. În fond, era destul de mulțumit să aibă un pretext pentru a merge acolo.

Din nefericire pentru el, cînd sosi a doua zi la biserică, era atît de multă lume, încît nu rămăsese decît un loc liber alături de domnișoara Dixon pe care o jignise groaznic în prima duminică după sosirea lui la Longfield. Ea se dădu înapoi pe scaun cînd se așeză el. Dar fața poștașului, care stătea în față, se luminea cînd îl văzu.

Janie își jucă bine rolul dacă te gîndești că era o reprezentație a copiilor. Cîntecele clubului erau foarte bune și ele. Jack n-ar fi vrut să se unească cu ei în cîntări pentru tot aurul din lume, dar trebui să recunoască că toate acestea îi plăceau foarte mult. El crezuse totdeauna că un serviciu divin este apăsător și plictisitor; totuși, acești oameni care arătau așa de fericiți nu păreau să se teamă de Dumnezeu. El mai ținea în mină bomba mirositoare, dar, înainte de a se fi ajuns la jumătatea serviciului divin, se hotărîse să n-o arunce. *Nu pot să le stric cheful, se gîndi el. E prea plăcut.*

Farfuria cu colecta declanșă catastrofă. Dușmana lui, domnișoara Dixon, îi aruncă farfuria în mîini ca și cînd ar fi fost vorba de o baionetă, și în felul acesta îi căzu sticla din mîini. Degeaba se aplecă sub scaun - căci gîtul sticlei se spărsese deja, și lichidul urît mirositor se scurgea. În timp ce

predicatorul invitat își începu predica, oamenii începură să strîmbe din nas, apoi treptat fiecare își scoase batista. Oamenii începură să tușească și să strănute. Copiii de la școala duminicală, care ședeau în primele rînduri, părăsiră primii sala, grăbindu-se chicotind spre ușă. Curînd membrii bisericii alergau și ei spre ușă ca să inhaleze aer curat. Predicatorul fu ultimul care părăsi biserica - cu notițele în mîină și cu batista în fața nasului.

Sub pavăza confuziei generale, Jack fugi acasă și se ascunse tremu- rînd în șopron, unde iepurii își rodeau morcovii.

„M-ai dezamăgit foarte tare, fiule”, zise o voce calmă în spatele lui. Jack nu se întoarse, și poștașul se așeză lângă el.

„Te înțeleg că faci șotii. Am fost tînăr și eu. Dar ce-ai făcut astăzi este ceva îngrozitor. Dumnezeu este pentru noi mai important decît orice altceva pe lume. Lui îi datorăm tot ceea ce avem și suntem. Tu l-ai dezonorat astăzi casa și ai stricat serviciul divin care-I făcea plăcere”. În clipa aceea, Jack se întoarse spre el. Ar fi preferat să mănînce o bătaie bună decît să vadă expresia tristă de pe fața omulețului.

În timpul prînzului domni o atmosferă înghețată. Predicatorul invitat își dădu toată osteneala să nu amintească de serviciul religios. Dar doamna Jarvis fusese atît de tare scoasă din sărite, incit meniul ei pregătit cu atîta grijă dădu greș. Budinca Yorkshire nu se ridicase, sosul era cu cocoloașe, iar prăjitura se arsesse. Cînd dispăru în cele din urmă ca să facă o ceașcă de ceai, nu se mai întoarse. Ieșind, Jack o văzu plîn- gînd aplecată deasupra chiuveței.

Peter îl aștepta deja în grădină. Jack încă nu-l văzuse niciodată atît de supărat.

„Tu știi ce-ai făcut?” și scrișnea din dinți. „Această bătrînă ipocrită lingă care te-ai așezat s-a dus la unii din membrii comitetului bisericii și i-a montat împotriva lui tătucu și lui mămica. Ei i-au zis lui tătucu că dacă nu poate să-și educe mai bine copiii ar fi preferabil să înceteze de a se mai ocupa de Școala Duminicală și de Clubul de Tineret. Și el și mămica nu trăiesc decît pentru asta. Deci, îți dai seama. Și apoi bestia bătrînă a împins-o pe mămica într-un colț și i-a zis că e o perversitate să ia copii ca tine car^ nu pot decît să-i strice pe tinerii din regiune. Poate că ar fi fost ceva hazliu dacă mămica n-ar fi atît de răscolită sufletește. Acum plînge de ți se rupe inima”.

Jack se întoarse în șopronul iepurilor. Era așa de nenorocit, că se simțea înghețat. Cînd venise la început în Longfield, petrecuse ore întregi căutînd cum să-i chinuiască pe oamenii de aici. Și acum, cînd îi reușise aproape perfect, nu putea simți nici o plăcere. Toate poznele pe care le născocise în satul acesta se întorseseră împotriva lui.

Predicatorul plecă repede cu mașina, fără să mai aștepte gustosul chec pentru ceai pe care îl copsese pentru el doamna Jarvis. Cînd Jack trecu prin casă ca să se schimbe înainte de a se duce la domnișoara Potts, își văzu părinții adoptivi șezînd pe divan. Poștașul își pusese brațul în jurul soției sale care suspina și-și ținea o batistă la ochi. Jack își aminti cum se îngrijise ea de el atunci cînd era întins pe același divan după meciul de crichet împotriva echipei din Tidehurst.

Și deodată, Jack făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată în viață. Traversă camera, se opri în fața lor și spuse răgușit: „îmi pare rău. Nu voi mai face niciodată așa ceva”.

Și, fără să se mai schimbe, fugi în pădure.

„Ne-a vorbit¹⁴, exclamă doamna Jarvis, și lacrimile încetară să mai curgă.

„Pentru prima dată⁴⁴, zise soțul ei.

„Și se putea vedea că vorbea serios. De aceea, s-au meritat toate acestea, indiferent ce-ar putea crede oamenii despre noi⁴⁴.”

Cînd Jack, cam nervos, se întoarse de la munca lui, înțelese că faptul de a-și fi regretat fapta și de a o fi zis restabilise atmosfera veselă din casă.

Pe cînd se așezară la masă ca să ia deosebit de gustosul ceai de du- pă-amiază, Peter nu se putu stăpîni să nu constate: „Ce bine este că putem mînce toate acestea fără să trebuiască a fi politicoși și atenți cu un musafir!⁴⁴”

Doamna Jarvis făcu un gest de parcă ar fi vrut să-l mustre, dar imediat toți izbucniră într-un rîs vesel. După aceea Jack ajută la spălarea și ștergerea vaselor ca toți ceilalți membri ai familiei.

Totuși, locuitorii satului nu se puteau liniști atît de repede. Luni seara, veni pastorul pentru o discuție îndelungă cu soții Jarvis. Jack ședea în camera lui de la mansardă și-și făcea temele. Atunci îl

auzi pe poștaș vorbind neobișnuit de tare și de tăios: „N-ar trebui mai bine să ne rugăm pentru el decât să-l criticăm?”⁴⁴ în ziua următoare, când Janie se întoarse de la școală, o găsi pe mama ei plângând din nou. Domnișoara Dixon îi făcuse o vizită.

„Vrea să-l trimitem înapoi pe Jack la orfelinat”⁴⁴, îi explică ea fiicei ei pe un ton indignat.

Televizorul mergea atât de tare, încât nu-l auziră pe Jack intrând încet în bucătărie exact în clipa în care Janie zicea: „Dar de ce să primim în familie un băiat ca Jack, dacă prin asta toți se supără pe noi?”⁴⁴ Jack așteptă încordat răspunsul.

„Pentru că Dumnezeu ni l-a trimis, dragă”¹⁴, zise doamna Jarvis. „Tu știi că Domnul îl iubește foarte mult pe Jack”⁴⁴.

„Dar poate Dumnezeu să iubească un băiat rău ca Jack?”⁴⁴ întrebă Janie neîncrezătoare.

„Tocmai asta-i minunat”⁴⁴, veni răspunsul. „El îl iubește tot atât de mult cum te iubește pe tine sau pe Peter. Și El nu este deloc indiferent de ceea ce se întâmplă cu Jack”⁴⁴.

Jack plecă încet pe unde venise și se îndreptă spre pădurea lui iubită.

El se întrebase de multe ori de ce era această familie atât de ținută ca să-l primească pe el, și cum de nu-l izgoniseră deja de mult din cauza lipsei lui de amabilitate și a tăcerii lui încăpăținate. El presupuse că-și închipuiau că știau „cum să se poarte în cazuri dificile”⁴⁴.

Dar iată că doamna Jarvis afirma că Dumnezeu îl adusese în casa lor pentru că îi păsa de el. Nimănui nu-i mai pășase de el. Nici mamei lui irlandeze, nici delegatului de la asistența socială - nici unuia din nenumărații care îl luaseră în pensiune. Oare Dumnezeu era cu adevărat altfel decât ei toți? Avea oare doamna Jarvis dreptate? Și de ce directoarea de la orfelinat spusese că Dumnezeu urăște și pedepsește pe cei răi? Avea capul atât de plin cu toate aceste întrebări, încât în seara aceea, în timpul orei de citire, o întrebă pe domnișoara Potts:

„Poate oare Dumnezeu să iubească niște oameni ca dumneavoastră și ca mine?”⁴⁴

Bătrîna îi aruncă o privire de parcă ar fi văzut o viperă.

„Blestematul acela de poștaș te-a prostit!”⁴⁴ mîrîi ea. „Na, uite asta pentru întrebarea ta prostească”⁴⁴, adăugă ea, trăgîndu-i o palmă peste ureche.

Jack își frecă urechea care îl ardea și-și continuă lecția. Dar ideea că Dumnezeu putea să-l iubească îl urmări zile întregi.

7. Pe faleză

Era prima zi din vacanța mare, cea mai frumoasă zi a anului.

„Aș dori să plecăm în vacanță”, zise Janie. „Toată lumea pleacă”.

„Nu ne putem permite anul acesta, dragă”, zise domnul Jarvis. „Dar iată ce-am putea face: mîine sunt în concediu. Fiecare din voi poate să invite un prieten, ne îngrămădim toți în mașină și facem o excursie”. Janie sărea de bucurie.

„O voi aduce pe Ann”, zise ea, și fugi să organizeze chestiunea.

Jack era încurcat. El n-avea prieteni. îl privi pe Peter și simți că acesta îl înțelesese.

„Eu îl aleg pe Jack ca prieten, dacă vrea”, zise el și trase complice cu ochiul. „în felul acesta o să avem mai mult loc în mașină”.

Jack se simți în același timp ușurat și plin de ranchiună.

Plecară dimineața devreme. Janie și Anne nu se mai opreau din rîsul lor gîlgîit. Dar lunga călătorie merita oboseala; ajunseră într-o regiune de păduri, de dealuri și de mari faleze albe. Franța era în fața lor dincolo de Canalul Mîneei.

Domnul și doamna Jarvis, cele două fete și cu Flappy, căteaua, se mulțumiră să rămînă pe plajă. Dar Peter și Jack porniră în explorare pe kilometri întregi și se distrară copios: într-adevăr, este mult mai amuzant să faci lucrurile în doi decât de unul singur.

Jack ar fi vrut ca ziua aceea să nu se mai termine niciodată. La a- miază, după picnic, băieții meraseră să cheltuiască bani într-un magazin lîngă parc. Jack se simți brusc atât de recunoscător față de Peter pentru tot ce făcuse în ziua aceea pentru el, încât vru să-i facă un cadou. Așteptă ca Peter să fie absorbit de pliantele și broșurile turistice, și nimeni altcineva să nu-l observe. Atunci își umplu buzunarele cu bomboanele pe care le luă de pe raft.

„Să mergem pe cursul rîului”, zise Peter cînd ieșiră din magazin. „Poate că descoperim niște bîtlani”.

„Am ceva pentru tine", zise Jack mîndru. Și, dîndu-se mare, întinse bomboanele pe una din mesele de picnic.

„Mulțumesc mult", zise Peter, lingi ndu-și dinainte buzele. „Trebuie că ai mulți bani ca să plătești toate astea".

„O, nu le-am cumpărat", zise celălalt rîzînd.

Peter încruntă sprîncenele.

„Vrei să zici că le-ai șterpelit?"

„Evident", zise Jack enervat. „Toți fac așa. N-au decît să-și supravegheze mai bine marfa dacă nu vor să le fie șterpelită".

De data aceasta, Peter părea să-și fi înghițit limba. Nu știa ce să spună...

O umbră se profilă brusc deasupra băncii de picnic, și amîndoi ridicară spășiți în același timp ochii în sus. Era poștașul.

Ei, am pățit-o, se gîndi Jack cu amărăciune, încercînd să ascundă bomboanele sub haină.

„Ai plătit toate acestea, Jack?"

„Bineînțeles".

„Jack!" spuse calm poștașul. Băiatul fierbea de mînie. Acest omuleț ridicol părea că citește gîndurile oamenilor.

„Păi, toată lumea o face", repetă el înverșunat.

„Tu faci parte din familia mea acum, de aceea nu vei mai fura", zise domnul Jarvis cu un ton pe care Jack nu i-l cunoștea. „Hai la magazin să dai înapoi bomboanele și să-ți ceri iertare".

„Este o glumă", zise Jack plin de sfidare.

„Nu glumesc", spuse domnul Jarvis pe un ton ferm.

Cine se crede el? gîndi Jack furios. Nu este mai mare decît mine. Nu mă poate obliga să fac ceea ce nu vreau!

Dar ochii autoritari continuă să-l străpungă. Nu-i mai rămase altceva de făcut decît să strîngă bomboanele și să-l urmeze la magazin. Trei luni mai devreme n-ar fi crezut că era posibil așa ceva.

Clipele care urmară fură penibile pentru toată lumea. Vînzătorul zise că nu va face plîngere din moment ce bomboanele fuseseră aduse înapoi, dar Jack ar fi vrut să-l poată bate. Cînd totul se sfîrși, se repezi ca o furtună afară din magazin. Era furios și în același timp îi era rușine. Fusesse așa de minunat să-l aibă pe Peter ca prieten toată ziua, dar acum stricase iarăși totul. Precis că Peter nu va vrea să mai aibă de a face cu el. Cu pași mari, o luă în sus pe drumul ce ducea la țărnul stîncos.

„Lasă-l, Peter", zise poștașul cu blîndețe. „Este răscolit sufletește. O să-și revină dacă-l lăsăm un pic singur*.

De fapt Jack dorea cu disperare ca Peter să-l urmeze. Diseară o să-l cheme pe broscioiul ăla rîios, Lewis, se gîndi el plin de necaz. Acum nu vor mai vrea să mă țină.

N-avusese deloc intenția să sară de la înălțimea falezei. De altfel, n-ar fi îndrăznit niciodată. Își dorea numai să-i rănească puțin pe cei din familia Jarvis și să-i facă să le fie teamă. El stătea chiar pe marginea falezei și privea marea care se agita și spumega sub el. Putea să vadă toată familia pe plajă, puțin mai departe, în dreapta.

Vor sfîrși prin a veni să mă caute, se gîndi el plin de amărăciune. Așa se și întîmplă. Cînd soarele începu să coboare, îl văzu pe poștaș și pe fiul său urcînd înspre el.

Voi aștepta pină vor fi mai aproape și mă voi face că alunec, își zise el. Asta o să-i sperie.

Dar această idee luă o întorsătură foarte rea. Cum era aproape de margine, își pierdu deodată echilibrul. Încercă disperat să se prindă de ceva, dar căzu. Din fericire, faleza nu era perpendiculară în locul acela. El se rostogoli vreo cinci metri și atinse o ieșitură a stîncii unde-și făcuseră cuibul niște pescăruși. El se rostogoli peste margine, dar în ultima clipă se agăță de un arbust mic care supraviețuia acolo cu greu. Rădăcinile lui erau atît de scurte, încît era un miracol că suporta greutatea copilului! În timp ce era suspendat deasupra golului, Jack simți că arbustul începea să cedeze. Apoi văzu două fețe deasupra lui, mai albe de- cît stîncile de cretă ale falezei.

„Nu mai pot să țin", urlă Jack îngrozit de moarte.

„Peter, fugi repede și adu ajutor*", zise poștașul. „Eu cobor să-l ajut să pună piciorul pe creastă*.

„Imposibil, tăticule*", protestă Peter.

„Nu va rezista mai mult de un minut sau două*, reluă tatăl său. „Nu pot să stau aici să-l privesc cum cade*.

Fără să mai zică un cuvînt, Peter o luă la fugă spre locul de camping.

„Ține-te bine, fiule, sosesc*⁴, strigă omul pe care Jack îl disprețuise atît de mult.

Fără frînghie, fără experiență de alpinist, tentativa era incredibil de periculoasă. Jack înțelese că poștașul își risca viața, dar simți în același timp cum i se crispa musculatura brațelor. De fiecare dată cînd se mișca, nenorocitul de arbust pîrîia îngrijorător. Sub ei, la distanță, marea lovea stîncile care păreau să le aștepte căderea.

Puțin cîte puțin, poștașul se apropie de Jack. Se lipea de stîncă și vorbea cu Jack fără încetare, calm, de parcă s-ar fi bărbierit în sala de baie.

În sfîrșit, atinse în mod miraculos ieșitura, cu spatele lipit de faleză. Reuși să-l ridice pe Jack lîngă el chiar înainte ca acesta, îngrozit peste măsură, să fie cuprins de convulsii.

„Ar trebui să-ți trag o bătaie zdravănă⁴⁴”, zise el zîmbind, cînd clănțănitul din dinți al lui Jack se mai potoli. „Dar mă tem să nu aterizăm amîndoi în mare dacă o faci!”⁴⁴ Jack îl privea uimit. Omul acesta rîdea și făcea haz de parcă ar sta pe plajă și ar mîncă înghețată. Jack se întrebese de multe ori ce-o fi găsit interesant la acest omuleț ridicol toți tinerii aceia care veneau în fiecare duminică seara la el. Acum știa.

E curajos ca un leu, gîndi Jack închizînd ochii.

Datorită fugii nebune a lui Peter, salvatorii nu se lăsară mult timp așteptați. Și, în scurtă vreme, ei coborau clătînîndu-se puțin pe poteca ce ducea la plajă.

„Să nu-i spuneți nimic mamei despre ceea ce s-a întîmplat⁴⁴”, zise poștaşul. Erau ca beți de ușurare, și la întoarcere rîseră și glumiră tot timpul.

„Cred că ați pus ceva la cale⁴⁴”, îi suspectă doamna Jarvis. „Sunteți mai răi ca fetele. Trei bărbați mari ca voi, ar trebui să vă fie rușine să chicotiți așa de prostește⁴⁴.”

„Noapte bună, fiule⁴⁴”, zise poștaşul puțin mai tîrziu. Ceva din felul în care acesta își puse mîna pe umărul lui Jack trezi în băiat dorința puternică de a face cu adevărat parte din această familie extraordinară.

8. Un accident tragic

Căteaua familiei Jarvis trebuia să nască în timpul vacanței mari. Ei țineau la Happy mai mult decît la orice altceva. Ea fusese dată de pui doamnei Jarvis de către mama unui copil pe care îl supraveghea peste zi. Această persoană creștea cîini de rasă pentru toată regiunea.

„Va trebui să-i dăm doi căței⁴⁴”, îi zise Janie lui Jack, „dar ceilalți ne vor aduce bani mulți. Tăticu spune că dacă totul se desfășoară bine vom putea să ne permitem o vacanță adevărată anul viitor. Va trebui să-i u- răm să nască mulți căței⁴⁴.”

Happy o prefera pe Janie tuturor celorlalți membri ai familiei, și ea îi ieșea totdeauna în întîmpinare pe drumul de la școală. Dar Jack n-ar fi putut să se hotărască să se apropie de un cîine după întîmplarea cu setterul.

Jack nu mai putea păstra secretul vizitelor lui la domnișoara Potts. Fiind în vacanță, Peter nu mai era atît de ocupat cu învățătura și cu antrenamentul. Într-o zi, în timp ce Jack dezrădăcina mărăcini, Peter veni pe potecă și îl privi uimit pe deasupra porții.

„S-ar putea spune că ai făcut minuni aici”, zise el cu admirație. „Totul pare absolut curat. N-aș fi crezut niciodată că ai căutat atît de aproape o slujbă”. Și, coborînd vocea: „Se spune că bătrîna ar avea mulți bani ascunși aici. Te plătește bine?”

„Nu mă pot plînge”, răspunse Jack, „dar o să iasă și o să-mi tragă o palmă dacă continui să-ți vorbesc”.

„Bine”, zise vesel Peter, „dar cînd vei termina, te voi duce pe terenul de sport. Vom juca fotbal în trimestrul viitor, și aș putea să te antrenez puțin”.

Jack își simțea inima plină de bucurie privindu-l pe Peter cum se îndepărtează cu Happy după el. Oare asta însemna că Peter voia să-i mai fie prieten?

În seara aceea, Peter simți un șoc destul de mare. După o jumătate de oră pe terenul de sport, înțelese că nu avea chiar nimic ce să-l învețe pe Jack în materie de fotbal. Roșu ca un rac, el se trînti în iarbă ca să se odihnească.

„Renunț”, zise el gîfîind. „Te pricepi grozav să conduci o minge. De ce nu mi-ai spus niciodată că joci așa? O să-i pui în umbră pe oricare din colegii tăi de clasă, probabil chiar și pe cei cu un an sau doi mai

„u-
mari

Ei petrecură după aceea multe ore pe terenul de sport și, foarte repede, Jack îi trezi lui Peter o admirație fără margini. În oricare parte s-ar fi aflat, putea să se întoarcă și să trimită balonul în poartă, cu un picior spi Cu celălalt. Dar cînd veneau și alți băieți să se joace, el trimitea mingea lui Peter și pleca liniștit.

„M-am jucat destul. Salut”.

Happy își alesese cel mai nepotrivit timp ca să-și aducă pe lume puii. Era într-o duminică seara la jumătatea unei ore de tineret. Acum lua și Jack parte, și învățase și cîteva cîntece. Mergea chiar și la biserică, zicîndu-și că vrea numai s-o irite pe domnișoara Dixon, care îl urmărea ca un șoricar bătrîn.

Dar, în adîncul lui, el ştia bine că se ducea acolo pentru că voia să afle mai multe despre Dumnezeu.

Tinerii erau chiar în timpul unei discuţii foarte pasionante despre diferitele feluri în care Dumnezeu vorbeşte oamenilor. Jack auzi uimit că Dumnezeu Se bucură cînd cineva vine la El cu o rugămintă. Deodată, de sus răsună vocea Janiei:

„Repede, aici se petrece ceva!“ Dată fiind dragostea lui Happy pentru fetiţă, nu era de mirare că aceasta se hotărîse să fete în patul ei. Puii se nascură la intervale regulate, în timpul nopţii. Nimeni din familie nu închise un ochi, deşi Happy se descurca foarte bine singură. În zori, cinci căţeluşi se lipeau de Happy şi sugeau lacom.

Toată lumea se duse la culcare pentru cîteva ore. Dar Janie se întinse în sacul de dormit, pe podea, lîngă protejaţii ei.

Totul merse foarte bine timp de opt zile. Căţei se dezvoltau bine, şi Janie era nebună de fericire. Apoi se întîmplă ceva groaznic. Era luni după-amiază, şi Jack se plictisea. Fusesse la domnişoara Potts de dimineaţă şi acum îl aştepta pe Peter care plecase la dentist cu Janie şi cu mama lor. Coborî încet în sat, traversă pajiştea ca să vadă ce se mai în- tîmplase cu terenul de crichet învecinat. La capătul pieţei îl zări pe domnul Jarvis care tăia gardul viu în grădina colonelului White. Apropiin- du-se mai mult, văzu cît era omul de transpirat şi de obosit. Ştia el prea bine cît de grea era munca de întreţinere a unei grădini.

„Voi aduna crengile tăiate“, propuse el. Deschise poarta din fier forţat şi intră în grădina frumoasă.

„Mulţumesc“, zise poştaşul, bucuros. Lucrau într-o linişte plăcută, fiecare cufundat în gîndurile lui. Poştaşul era un om sociabil şi prietenos, şi Jack se simţea foarte bine în tovărăşia lui.

Deodată, pacea după-amiezei fu tulburată. Uşa verandei fu trîntită într-o parte, şi silueta colonelului se îndreptă energic spre ei peste pajişte. Era tare furios.

„Jarvis!“ urlă el. „Dă-l afară pe băiatul ăsta din grădina mea. Ştiu că el a stricat terenul nostru de joc. Dacă-l mai aduci aici, te concediez, ai înţeles?“

„Ar fi mai bine să te duci acasă, Jack“, zise cu blîndeţe poştaşul, în timp ce colonelul, călcînd apăsător, plecă spre garaj. „Nu pot să-ţi mai cumpăr bicicleta dacă-mi pierd slujba“.

„Îl urăsc“, zise Jack printre dinţi.

„Nu trebuie“, zise poştaşul blînd. „Dumnezeu îl iubeşte exact aşa cum o iubeşte şi pe domnişoara Potts“.

„Aş“, zise Jack şi trînti poarta de fier.

Aproape că ajunsese acasă cînd auzi o maşină sosind cu toată viteza. Era colonelul. Părea tot în toane proaste, căci era foarte roşu şi mergea cu o viteză mult prea mare. Jack n-o văzu pe Happy la timp. Pentru prima dată, ea îşi lăsase micuţii şi ieşise pe stradă. De fapt, o căuta pe Janie.

„Atenţie, Happy“, strigă Jack înspăimîntat, dar era prea tîrziu. Maşina colonelului o lovise cu putere şi o omorîse pe loc.

„Javără proastă“, urlă colonelul şi frînă. „Nu poţi s-o supraveghezi?“

Şi plecă în viteză.

Jack rămase încremenit şi se uită la Happy. Era moartă, dar nu voia ca Janie s-o găsească aşa. Duse cu grijă corpul căţelei în grădină şi aduse un hîrleţ din şopron cu care săpă cu greu o groapă. Dar Happy era înmormîntată cum se cuvine cînd auzi maşina familiei Jarvis.

Nu pot să-i spun bieteii copile, gîndi Jack cu gura dintr-o dată uscată. Apoi, spre marea lui uşdrare, îl văzu venind pe domnul Jarvis.

„Fă-mi te rog un ceai bun^iubito“, strigă domnul Jarvis, ştergîndu- şi de sudoare faţa înroşită. „Sunt obosit mort“.

„Aş vrea să vă vorbesc înainte ca să intraţi“, zise Jack.

„Ce e, fiule?“ întrebă el prietenos cînd văzu expresia feţei lui Jack.

Acesta îl duse la mormîntul căţeluşei şi îi povesti ce se petrecuse. Apoi intrară amîndoi în casă ca să anunţe familiei trista veste.

Janie stătea pe divan şi se chinuia să nu plîngă.

„În tot cazul, am căţei“, zise ea. Apoi se opri şi îngălbeni:

„Dar oare o să poată trăi ei fără ca Happy să-i hrănească?“

„Mă tem că nu, dragă“, îi zise blînd doamna Jarvis. „Ar fi mai bine ca tătucu să le pună imediat capăt suferinței. Nu vrem să sufere, nu-i așa?”

„Nu, nu faceți aceasta!” interveni Jack.

„Nu putem să-i creștem”, zise poștaşul. „Nu avem nici o experiență cu asemenea căței”.

„O să mă ocup eu de ei”, zise Jack cu hotărîre. „Dați-mi o șansă”.

„Da, lăsați-l să încerce*⁴, strigă Janie disperată.

Niciodată nu fugise așa de repede Jack prin pădure ca atunci. Domnișoara Potts, pe care o sculă din somnul de după-amiază, nu fu deloc mulțumită să-l vadă.

„Cățeaua a fost ucisă”, gîfii Jack. „Credeți c-ar putea fi crescuți căței ca și pisoii?”

„Nu știu nimic. Urăsc cîinii”, se răsti ea la el.

„Vreți să-mi împrumutați pipeta și ce-a mai rămas din laptele praf pînă mă duc mîine să caut în oraș?”

„Ia ce vreți”, răspunse bătrîna. „Numai dă-mi pace”.

Era o senzație neobișnuită pentru Jack să preia o responsabilitate. Găsi o cutie de mărime potrivită și îi arătă doamnei Jarvis temperatura potrivită pentru buiotă. O trimise pe Janie să caute cuvertura păpușii și îi arătă lui Peter cum să sterilizeze materialul. Amestecă cu grijă ingredientele și îi arătă Janiei cum să se servească de pipetă.

„Nu le da mai mult de trei pipete pline pînă mai cresc, altfel îi vei omorî", zise el cu tonul celui care știe.

Și cînd își termină munca ștergîndu-i cu buretele pe burtă, admirația celorlalți fu nemărginită.

„Ești o adevărată minune, asta ești, Jack", zise doamna Jarvis în timp ce ducea cutia în bucătărie unde era mai cald.

„Trebuie să-i hrănim din două în două ore, chiar și pe timpul nopții", zise el. „O vom face pe rînd".

Se părea că le merge foarte bine cățeilor, și fiecare era prea ocupat pentru a se mai gîndi la Happy. Dar, în seara aceea, Jack o găsi pe Janie plîngînd lîngă cutia cățeilor cu lesa lui Happy în mînă.

„Ai totuși căței", murmură el. Și se simți teribil de încurcat cînd Janie își puse mîna peste a lui.

„O, Jack", zise ea, „dacă n-ai fi fost tu aici, n-aș fi supraviețuit zilei de azi". El își trase brusc mîna, dar se simțea tare mulțumit.

Erau atîtea preocupări în timpul vacanței mari, încît Jack nu avu timp să facă ceva rău. Se ducea în fiecare dimineață la domnișoara Potts. Cînd nu mai avu nimic de făcut în grădină, ea îl puse să vopsească ușile și ferestrele. Cînd vru s-o facă să înțeleagă că i se împlinise sorocul, ea se răsti la el:

„Acum îți plătești lecțiile de citire, deci dă-i drumul înainte". Și cum el avea o adevărată slăbiciune pentru bătrîna domnișoară, nu protestă.

Faptul că salvase căței îi atrase tot devotamentul Janiei. Sub călăuzirea lui, Janie crescuseră puii cu un succes vizibil. Ea și Jack își petreceau timpul împiedicîndu-i să muște în joacă lucrurile familiei Jarvis. Janie nu mai avea timp să plîngă după Happy.

Cînd Peter și Jack nu jucau fotbal, se duceau la pescuit în rîu sau să înoate în bazinul de înot dîrroș. Ce prietenie ciudată între un Jack aproape totdeauna mut și un Peter care vorbea fără încetare! Dar ei nu se plictiseau nici măcar un minut. Jack ar fi fost foarte fericit dacă, în adîncul inimii lui, n-ar fi fost gîndul acela sîcîitor, că nu avea voie să se apropie prea mult de cei din familia Jarvis.

Asta m-ar face și mai nefericit cînd o să mă izgonească odată de aici, se gîndea el.

9. Războiul împotriva lui Parker

Într-o zi, pe la începutul lui septembrie, în timp ce Jack citea cu domnișoara Potts, aceasta îl întrerupse brusc: „Învățătorul tău va fi mulțumit de tine cînd o să înceapă școala". Jack trebui să recunoască faptul că și el se gîndea cu plăcere la reînceperea școlii. Dar, după o săptămînă, viața lui Jack se schimbă dramatic. Domnul Percy fusese mutat la o altă secție. Noul lor învățător, un bărbat lat în spete numit Parker, preluase secția elevilor slabi la învățătură.

Încă din prima zi el închise în dulap calculatoarele de buzunar și casetele cu lecții și scoase un teanc de manuale prăfuite dintr-un alt dulap.

„Fiți atenți, bandă de incapabili", răcni el. „O să vă bag în cap programa după buna și vechea metodă, și n-o să plecați din școală pînă nu știți să citiți și să scrieți. Înțeleș?" Jack îl urî din prima clipă, așa că își puse picioarele pe pupitru și își aprinse o țigară. Trupul masiv al domnului Parker se aplecă peste el.

„Îți cunosc faptele, Johnson", zise el cu ochii roșii de furie ațintiți asupra lui Jack. „Îți zic eu, am intenția fermă să-ți fac viața un iad".

Bine, gîndi Jack, în timp ce țigara se stingea sub pantoful domnului Parker. Dacă asta vrei, n-o să fiu mai prejos ca tine.

Din ziua aceea începu războiul între ei. Domnul Parker nu numai că nu putu scoate un cuvînt de la Jack, iar acesta era perfect capabil să împiedice restul clasei de a lucra. Totuși, cîteodată, cînd autobuzul școlar se oprea în sat, putea să-l vadă pe poștaş adunînd frunzele uscate de pe pajiste din jurul casei colonelului White și-l copleșea disperarea cînd se gîndea la bicicleta promisă.

Lucrurile nu mergeau mai bine pentru el nici la gimnastică. El știa că-i putea bate pe toți ceilalți pe terenul de fotbal, dar nu voia să-i dea uriașului pachet de mușchi care era domnul Ranson satisfacția de a-l vedea jucînd bine.

Într-o zi, Peter îl văzu trîndăvind pe culoar atunci cînd ar fi trebuit să fie pe terenul de fotbal. ^

„De ce faci în halul ăsta pe prostul?" îl întrebă el. „Ai putea să joci mai tîrziu în echipa Angliei dacă n-ai fi așa de prost!"

Cu cît treceau săptămînile, cu atît domnul Parker era mai furios.

„Johnson asta ar trebui trimis la o școală specială cu copii care au tulburări de comportament”, zise el într-o zi în sala profesorală. „Nu este deloc în stare să învețe”.

„Nu cred”, zise domnul Percy, și se mai servi cu o ceașcă de cafea. „A lucrat foarte bine cu mine pînă la sfîrșitul anului trecut”.

„Voi profesorii tineri sunteți toți la fel”, izbucni domnul Parker, al cărui gît de taur se înroși puternic. „Prea indulgenți! Iată ce nu este în regulă la ora actuală! O să mă duc imediat la director și o să-i spun o vorbuliță despre transferarea lui Johnson”. El ieși trîntind ușa, iar domnul Percy rămase consternat.

În ziua următoare, în timp ce Jack trăgea din nou chiulul pe coridor la ora de sport, avu o idee grozavă de felul în care își putea omorî timpul. Găsi cîteva bucăți de carton alb și scrise pe fiecare: „Defect. A nu se folosi!” și le fixă rapid pe ușile tuturor toaletelor din școală. Nedumerirea generală fu la culme, și Jack fu fericit să-și mărturisească fapta numai ca să vadă mutra domnului Parker.

„Vino imediat cu mine la director”, urlă el trăgîndu-l în coridor.

Directorul avea simțul umorului și, în plus, începea să fie iritat de domnul Parker.

„Ascultă, Parker”, strigă el cînd ei ajunseră în birou. „Ieri mi-ai spus că acest copil este total lipsit de orice aptitudine școlară. Dacă este așa, cum a putut să scrie „Defect. A nu se folosi!” atît de bine și de atîtea ori? Oricum ar fi, Johnson, la cererea domnului Parker am dat dispozițiile necesare pentru ca tu să ai o discuție cu un psiholog școlar în acest trimestru”. Și, după ce îi trase lui Jack o mică săpuneală, dar fără răutate, îi expedie pe amîndoi.

„Ascultă-mă bine, Johnson”, îi zise domnul Parker după ce ieșiră din birou. „O să fac eu să ajungi într-o școală specială pentru copii cu tulburări de comportament, chiar dacă acesta va fi ultimul lucru pe care îl voi mai putea face. O să-mi facă o mare plăcere să scap de tine”.

Jack rîse obraznic, deși numai de rîs nu-i ardea. Oare ce se va întîmpla cu el dacă va trebui să părăsească satul Longfield, familia Jarvis, domnișoara Potts, pădurea și cățeii? Se închise în vestiare și se rugă pentru prima dată în viața lui:

„Doamne Dumnezeule, dacă mă iubești cu adevărat, nu lăsa să-mi facă asta!”⁴⁴

„Ce se întîmplă cu tine, micuțule”⁴⁴, se plînsese domnișoara Potts în seara aceea. Acum, cînd se însera mai repede, ei stăteau așezați la lumina pîlpîitoare a focului din cămin, pentru care Jack crăpase mai înainte lemne. Era iarăși ora de citire, dar literele dansau în fața ochilor lui Jack.

„Nu știu dacă o să mai vin aici să citesc”⁴⁴, zise Jack fără chef.

„Ce înseamnă asta?”⁴⁴ se răsti bătrîna.

„Nu mai are nici un rost”⁴⁴, zise el. „Vor să mă trimită într-un cămin pentru copii cu tulburări de comportament”⁴⁴.

Domnișoara Potts se ușură cu o serie de înjurături, apoi îl întrebă motivul acestei hotărîri.

„Ei bine”⁴⁴, îi explică Jack, „în anul acesta am dat peste un învățător care nu mă poate suferi, și nici eu nu-l sufăr. Pentru că nu vreau să lucrez cu el, a avut grijă să vină un psiho-nu-știu-cum, pentru ca să mă trimită în altă parte”⁴⁴.

„Ești atît de prost, că o meriți”⁴⁴, strigă domnișoara Potts.

„Ce vrei să spui?”⁴⁴ întrebă Jack indignat. „Acum citesc bine, nu?”⁴⁴

„Bineînțeles că da”, îl luă ea peste picior. „Dar îi faci jocul dacă refuzi să înveți. Ai putea s-o întorci,⁴ astfel încît învățătorul să rămînă paf cînd va vedea ce știi să faci. Cînd psihologul acesta o să-ți vadă caietele de teme, o să-i reproșeze învățătorului tău că l-a făcut să-și piardă timpul. Iată cum poți să-l bați!”⁴⁴ încheie ea în timp ce ațîța focul cu vătraiul.

Ideea îi plăcu lui Jack, și se gîndi la ea în timpul nopții.

În ziua următoare, mare surpriză pentru domnul Parker! Cînd împărți cărțile de engleză, Jack și-o luă pe a lui și se puse pe treabă. Toată ziua stătu aplecat asupra pupitrului și rezolvă o grămadă de exerciții. Spre seară, domnul Parker era uimit, ba chiar consternat.

Lupta dintre ei deveni și mai turbată. Domnul Parker se delecta dîndu-i lui Jack exerciții pe care le socotea a fi prea grele pentru el, iar Jack se înverșuna să învețe pînă simțea că-i crapă capul, dar dezlegările sau răspunsurile lui erau totdeauna bune. Primea teme de casă pentru care avea nevoie de ore întregi; el le făcea la domnișoara Potts, care îl ajuta încîntată.

Directorul îi spusese domnului Jarvis că psihologul școlar îl va vedea pe Jack în data de 4 decembrie. Acesta nu-i spuse nimic băiatului, dar, în ziua aceea, în timp ce distribuia corespondența, iar autobuzul școlar dispărea la colțul străzii, trimise la cer o rugăciune pentru Jack.

Psihologul era un bărbat mic și durduliu, care clipea vesel din ochi.

Jack nu se simțea aproape deloc emoționat când fu chemat la vorbitor pe la ora unsprezece.

„Ia loc”, zise prietenos omul. Apoi, începu să frunzărească documentele, scrisorile, caietele și cartelele de note ale lui Jack.

„Domnul Parker pare să-și facă griji în legătură cu tine”, zise el în sfârșit. „Știi pentru ce?”

„Domnul Parker este un porc bătrîn”, răspunse Jack calm.

Cele zece minute pe care psihologul le petrecuse în dimineața aceea cu învățătorul îl duseseră cam la aceeași concluzie.

„Totuși, cu domnul Percy mergea foarte bine în anul trecut, nu-i așa? Am aici în față un raport în care scrie că dintr-odată ai început să înveți foarte bine. De ce?”

Jack începu să se simtă în largul lui cu omul acela.

„Tatăl meu adoptiv îmi promisese o bicicletă. Atunci, vă dați seama...” răspunse el.

Psihologul îi zîmbi vesel. Atunci, și cea mai mică urmă de nervozitate îl părăsi pe băiat, și astfel fu capabil să rezolve cu ușurință toate testele care urmau. După ce fermecătorul omuleț citise cu interes ultimele exerciții făcute de Jack, fluieră încet, îi strînse mina și-l trimise înapoi în clasă. j

„Ei, ce ziceți despre el?” „Întrebă directorul, în timp ce-și luau cafeaua puțin mai târziu.

Psihologul zîmbi: „N-are deloc ce căuta în clasa cu elevi slabi la învățătură”, zise el. „C.I.-ul* lui este de cel puțin 115, și citește mai bine ca unii de cincisprezece ani. Nu m-aș mira dacă ar termina școala cu cele mai bune note. Firește”, el își puse brusc jos

Coefficientul de inteligență.

ceașca cu un gest de minie, „în locul dumneavoastră nu l-aș mai ține aici pe acest Parker nici măcar ca portar”.

Poștașul primise plicul brun, dar nu avu curajul să-l deschidă decât în timpul mesei de amiază, când era singur cu soția sa.

„Este de la școală”, zise el pipăindu-l nervos. „Recunosc plicul. Precis că ne comunică faptul că Jack trebuie să fie trimis într-un cămin pentru copii cu tulburări de comportament. Psihologul a vorbit luni cu el în legătură cu această problemă”.

„Nu putem să-i lăsăm să-l trimită acolo, nu-i așa?” zise doamna Jarvis, gata să plîngă.

„El ne-a făcut mai multe greutăți decât oricare alt copil”, zise el sus- pinînd. „Dar mi-ar lipsi teribil dacă n-ar mai fi la noi”.

Totuși, el citi scrisoarea pînă la capăt fără să zică nimic, apoi i-a aruncă soției sale peste masă. Dacă Jack ar fi putut vedea fața radioasă a acesteia, tare mult s-ar fi bucurat!

În ziua aceea, când autobuzul școlar se opri în piața satului, domnul Jarvis nu mai lucra în grădina colonelului White. El își parcase automobilul său vechi în stația de autobuz și, în momentul în care Peter și Jack coborau, el deschise fereastra.

„Urcați repede, copii”, strigă el. „Ne întoarcem în oraș”.

Nu vru să răspundă la nici una din întrebările lor. Și, după un sfert de oră, se aflau în cel mai bun magazin de biciclete din regiune. După zece minute, Jack era fericitul posesor al unei minunate biciclete cur- siere cu un cadru foarte ușor și cu dublu claxon.

10. Meciul de fotbal

În următoarele sfîrșituri de săptămînă, în timp ce-l urma pe Peter cu bicicleta de-a lungul drumurilor înzăpezite, Jack se gîndea deseori la rugăciunea lui disperată din vestiarele școlii.

Răspunsul fusese atît de minunat, că într-o duminică seara, în timpul orei de tineret, ajunsese pînă

acolo că șopti chiar un ușor „mulțumesc”.

În seara aceea venise să le vorbească un tânăr de la o biserică din oraș. El se bâlbâia și se tot încurca la vorbă, dar când rosti cuvântul „înfîiere”, Jack deveni mai atent.

„Dumnezeu ne iubește atât de mult”, continuă vorbitorul, „încît vrea să ne înfieze pe fiecare dintre noi ca să fim copiii Lui. A fi un copil înfîiat este mult mai minunat decît să te naști într-o familie, pentru că a trebuit ca cineva să te iubească mult și să te aleagă pentru a te înfîia. Eu am fost înfîiat la șase ani - aceasta a fost o cotitură decisivă în viața mea. Știam că aparțineam de acum pentru totdeauna noii mele familii, că de acum mă aflu în siguranță și că eram iubit în mod deosebit”. Jack nu ascultă mai departe. De cînd își amintea, dorise cu ardoare să fie înfîiat. Dar domnul Lewis îi dăduse odată să înțeleagă că în cazul lui era imposibil. Oare și Dumnezeu credea că era imposibil? După ce tânărul își termină vorbirea poticnită, băură toți ciocolată fierbinte ai mîncară din prăjiturile pregătite de doamna Jarvis. Jack se duse la vorbitor și-l întrebă direct: „Cum pot să fiu înfîiat de Dumnezeu?”

„Să-I ceri pur și simplu”, fu răspunsul simplu.

„Dar am făcut multe prostii”, explică Jack. „Ce poate crede Dumnezeu despre unul ca mine?”

„Ascultă”, răspunse tânărul. „Cînd vrei să fii înfîiat de Dumnezeu, trebuie să-I spui mai întîi tot ce-ai făcut rău și, dacă-ți pare rău din toată inima, Dumnezeu te iartă. El face lucrul acesta pentru că Fiul Său Isus Cristos a fost pedepsit în locul nostru pentru faptele și gîndurile noastre rele (1.Ioan 1:7-9).”.

Cum mi-a iertat familia Jarvis chestia cu bomba urît mirositoare, gîndi Jack, și i se puse un nod în gît.

„Vrei să spui că e de-ajuns aceasta, și Dumnezeu mă va înfîia?”

„Exact”, zise tânărul cu un zîmbet. „Și poți s-o faci imediat, dacă vrei”. *j*

„Da, fă-o”, îl încurajă Peter care stătea pe aproape. „Eu am făcut-o anul trecut”.

„Oh, nu!” răspunse Jack repede. „încă nu știu dacă este valabil și pentru mine. Nu vreau să mă fac de rîs și să văd după aceea că

Dumnezeu m-a lăsat la o parte“. îl lăsa pe tânăr buimăcit și urcă în camera lui.

„Cum aş putea să ştiu dacă nu-Ţi baţi joc de mine, Doamne?" se rugă el. „Precis că nu poţi să iubeşti pe unul ca mine".

Altădată se gândise că religia nu servea la nimic; acum, lucrul acesta i se părea foarte important. Stinse lumina şi rămase ore întregi să mediteze.

A doua zi când se trezi, totul era clar în mintea lui. Dar îi trebuia un semn precis înainte de a fi sigur că toate acestea nu erau o născocire a familiei Jarvis şi a prietenilor ei.

„Doamne, dacă nu mă trimit înapoi de aici", se rugă el în timp ce se îmbrăca, „atunci voi şti că totul este adevărat. Atunci voi veni la Tine şi-Ţi voi mărturisi toate lucrurile rele pe care le-am făcut. O să Te rog să mă ierţi şi să mă înfiez". Acum i se părea atât de simplu. Aştepta liniştit să vadă ce se va întâmpla.

Bucuria că fusese încadrat în procesul didactic normal era mai mare decât şi-o putuse Jack închipui. Dar problema cu domnul Ranson şi cu ora de sport încă nu era rezolvată.

„Peter Jarvis mi-a zis că în afara orei de educaţie fizică eşti foarte bun la fotbal", se plînsese bietul profesor de sport. „Atunci de ce nu-ţi a- duci ghetetele de fotbal, nu-ţi iei tricoul şi nu încetezi odată cu încăpă- ţinarea aceasta?" Jack ar fi vrut foarte mult s-o facă, dar se încăpăţî- nase de aşa de mult timp, încît nu mai ştia cum să dea înapoi fără să-şi piardă demnitatea.

Meciul contra şcolii din Hurley trebuia să aibă loc la jumătatea lui ianuarie, şi Peter era portar în echipa celor sub cincisprezece ani. În ziua în care trebuia să aibă loc meciul, el explică fămîliei la micul dejun: „Jucătorii aceştia din Hurley se cred invicibili".

„Crezi că veţi câştiga?" întrebă poştaşul, care era liber în ziua aceea.

„Ei bine", răspunse Peter cu gura plină, „pînă acum ne-au bătut totdeauna, dar avem un jucător nou, Stephen Dawson, şi domnul Ranson crede că de data aceasta am avea o şansă".

Poştaşul îl duse pe Peter şi pe un alt băiat din Longfield direct la Hurley. Deoarece mai era loc în maşină, merse şi Jack cu ei. Când echipa pregătită pentru meci intră pe terenul bine întreţinut din Hurley, fu salută de un domn Ranson foarte agitat. Pentru el personal însemna mult să bată această echipă care afişase un dispreţ profund faţă de ei, căci avea o socoteală cu celălalt profesor de educaţie fizică. Era în joc reputaţia lui de antrenor.

„Unde este Dawson?" întrebă el încordat. Unul din jucători răspunse că nu sosise încă. Domnul Rawson începu încălzirea, dar arunca priviri neliniştitoare spre ceas. Deodată directorul din Hurley sosi cu paşi mari pe teren.

„Tocmai am primit un telefon", zise el pe nerăsuflăte. „îmi pare foarte rău, dar unul din membrii echipei dumneavoastră a avut un accident pe drum înapoi. El şi tatăl lui sunt la spital în Hurley".

„De ce trebuia să i se întîmple asta lui Dawson?" gemu domnul Ranson. „El era singura noastră speranţă".

Profesorul de educaţie fizică din Hurley tocmai trecea pe acolo. „Aţi putea găsi un înlocuitor", zise el. „Trebuie să începem, altfel elevii mei o să răcească".

Domnul Rawson aruncă o privire spre suporteri, dar ei fie că aveau mai mult de cincisprezece ani, fie nu aveau ghetetele de fotbal. Şi nici unul din jucătorii de rezervă nu sosise încă.

„Ghetetele tale sunt în portbagajul maşinii", zise Peter strîngînd braţul lui Jack. „Le-ai lăsat acolo sîmbăta trecută când ne-a adus tătucu de la terenul de sport".

„Nu voi juca în meciul acesta", i-o întoarse Jack hotărît.

„Te rog! Eu ştiu că o să fii la înălţime!" Arăta aşa de disperat, încît Jack cedă.

„Ce, *el*?" strigă domnul Ranson când Peter îi spuse că Jack vrea să ia locul gol.

„E mai bine decât să avem un jucător în minus", remarcă Peter.

Domnul Ranson îşi zise că, oricum, n-o să cunoască decât umiliri în ziua aceea. Aşa că, ridicînd din umeri, porni să caute un tricou pentru Jack.

Cînd acesta apăr pe teren, fu primit de rîsetele şi batjocurile echipei din Hurley; şi în final, gluma răsuflată „negru-alb-roşu" îl aduse într-o stare de spirit gata de luptă. Cînd albitrul fluieră începutul meciului, el se dezlănţui ca un nebun.

Domnul Ranson nu va uita niciodată acest meci. Aşezat alături de antrenorul echipei adverse pe băncile de pe tuşă, îl văzu pe Jack recu- perînd balonul la mijlocul terenului, driblînd trei atacanţi,

trecându-și balonul la piciorul stîng și aruncîndu-l ca 6 ghiulea de tun în colțul de sus dreapta al porții adverse, lăsînd portarul fără replică. Expresia de plictiseală de pe fața domnului Ranson se schimbă văzînd cu ochii, iar cînd Jack marcă și al doilea gol, de emoție aproape că sări în sus.

„Înlocuitorul acesta mic cu aluniță nu se descurcă rău deloc!” trebui să recunoască învidios adversarul lui. „Este cu adevărat mai tînăr decît ceilalți, sau este doar mic pentru vîrsta lui?”

„Are numai treisprezece ani”, zise domnul Ranson. „Evident, l-am antrenat destul de bine”, adăugă el cam rușinat de sine însuși.

Și Peter își juca meciul vieții lui ca portar. Jucătorii din Hurley începeau să se neliniștească, căci la pauză erau conduși cu doi la zero. În timpul pauzei, antrenorul îi strînse în jurul lui. Domnul Ranson ar fi vrut foarte mult să audă ce le spusese, căci de îndată ce reîncepu partida, ei se aruncară în teren ca o haită de lupi înfometati. Nu numai că marcară două goluri înainte ca Peter să-și poată reveni după primul șoc, dar îl marcau atît de sever pe Jack, încît acestuia îi era aproape imposibil să mai ajungă la minge. Domnul Ranson nu mai rîdea. Scorul era doi la doi, și el își rodea unghiile de enervare.

„Haideti¹⁴”, strigă el cu o voce răgușită, „nu vă lăsați¹⁴. Trebuia însă să recunoască faptul că un meci egal era mai mult decît s-ar fi așteptat.

Totuși, cu trei minute înainte de final, echipa lui se lansă într-un atac disperat. Chiar în clipa în care se părea că unul din ei va reuși să treacă de apărători, Jack fu împins și oprit cu brutalitate. Arbitrul fluieră un penalty indiscutabil. Gavin Scot era cel care le trăgea de obicei., și el se apropia, gata să intre în acțiune. Dar avea faima că nu era absolut sigur cînd este prea încordat.

Atunci antrenorul îi făcu semn cu mina lui Jack.

„Hai, Jackson, vezi dacă nu poți marca al treilea gol⁴⁴.”

Fără să facă prea multe fasoane, Jack trimise balonul în colțul stîng al plasei, complet în afara atingerii portarului dezamăgit din Hurley.

Nici chiar într-o finală de Cupă n-ar fi fost un jucător așa de îmbrățișat și de felicitat ca Jack, după fluierul final, cînd echipa își dădu seama că sfîrșise prin a cîștiga.

„Trei goluri splendide⁴⁴”, gîfii Peter, și-l lovi pe Jack cu putere în spate. „Știam eu că n-o să mă dezamăgești⁴⁴.”

Echipa din Hurley, care la început își bătuse joc de Jack, avea capul aplecat, și la fel și antrenorul lor. Dar nu s-ar fi putut spune cine părea mai fericit, domnul Ranson sau poștașul din Longfield.

Luni dimineața la adunarea generală, directorul vorbi întregii școli:

„Trebuie să felicităm echipa noastră de fotbal cu jucători mai mici de cincisprezece ani⁴⁴”, zise el. „Sîmbătă, pentru prima dată după șaisprezece ani, a bătut echipa din Hurley⁴⁴. Toți elevii aplaudară furtunos. Atunci directorul ridică mîna și ceru liniște. „Scorul a fost 3 la 2. Toate golurile noastre au fost marcate de un băiat care a jucat ca înlocuitor: Jack Johnson!⁴⁴”

Aplauzele furtunoase care urmară îi reaminteau unui Jack confuz trsetul unui foc mare. Și într-un ocean de fețe zîmbitoare văzu privirea furioasă a domnului Parker. Fericirea lui era completă.

După aceea, Jack jucă regulat în echipă. Cu Stephen Dawson restabilit și Peter ca portar, nu mai fură bătuți în tot sezonul.

Reputația domnului Ranson crescuse enorm în toate sălile de clasă din comitat.

În loc să mai audă ca altădată strigătele de „Piele-Roșie” la trecerea lui prin școală, Jack era urmărit de priviri respectuoase și adorat ca un erou de cei mai mici.

Viața fu foarte plăcută pentru el în iarna aceea, dar aceasta nu dură prea mult. Nenorocirile lui nu se terminaseră încă...

11. Incendiul

Iarna se arată deosebit de blîndă, și nici un meci de fotbal nu fu amînat. Dar, în luna martie, timpul se schimbă. Începură ploile și furtunile. Pe la jumătatea lui martie, toți căței erau vînduți. Familia Jarvis nu păstră decît o cățelușă cu ochii bruni și blînzi, pe care o numiră Happy în amintirea mamei ei. Doi căței fuseseră dați crescătorei de cîini și, după vinderea celorlalți, familia Jarvis avea o sumă considerabilă de bani în cont la bancă.

„Acesta va fi primul nostru concediu după zece ani”, zise doamna Jarvis.

„Banii pe care îi avem nu sunt de-ajuns”, zise soțul ei puțin neliniștit.

„Băieți, va trebui să mă ajutați cât puteți mai bine”.

Peter, care vindea ziare, se gîdea că poate găsi ceva de lucru pentru Jack.

„Voi pune deoparte tot ce voi cîștiga”, promise Jack.

„Atunci s-a terminat cu țigările”, zise poștaşul rîzînd.

La fiecare masă, ei discutau despre locul unde vor merge. Janie propusese regiunea lacurilor. Dar băieții preferau marea.

„Dar fără faleze, ați înțeles?”^{4*} zise Peter rîzînd. Domnul Jarvis visa să stea în cort, dar soția lui își dorea fierbinte să stea cîteva zile fără să gătească.

„De fapt Jack ar trebui să hotărască pentru noi toți”⁴, zise Janie și se uită admirativ la el, „pentru că fără el n-am fi putut vinde nici un cățel”^{**}. Jack zîmbi fericit. Cel mai mult i-ar fi plăcut să-i ia pe toți într-o călătorie în jurul lumii.

Acum se mai ducea la domnișoara Potts numai sîmbătă după-amia- ză, căci nu mai avea nevoie de lecții de citire, și cea mai bună parte a timpului său îl ocupa fotbalul.

„E timpul să sapi grădina pentru semănăturile de primăvară”^{**}, îi zise domnișoara Potts într-o zi, cînd tocmai sfîrșise el de tapetat camera de zi.

„E timpul să-mi dați un salariu”^{**}, zise el ferm. „Acum fac economii pentru vacanță”^{**}.

„De unde să aibă bani o biată pensionară ca mine?”^{**} se plînsese ea.

„Se spune că aveți o grămadă de bani aici, ascunși nu știu pe unde”^{**}, răspunse el, făcînd o strîmbătură.

„Nu”^{**}, răspunse el cu demnitate. „Acum nu mai merg pe căi necinstite, dar cred că ar fi drept să-mi plătiți”^{**}.

Domnișoara Potts deschise gura, dar gîndul pierderii tovărășiei lui Jack o făcu să-și schimbe părerea.

„Bine”^{**}, zise ea morocănoasă, „dar nu te aștepta la prea mult”^{**}.

Căsuța domnișoarei Potts aparținea colonelului White. Ea o închinase de la el cu aproape douăzeci de ani în urmă. El venea uneori să-și încaseze chiria și să mai arunce o privire amicală bătrînei sale chirieșe. Cînd intră în căsuță data următoare, fu impresionat de renovare.

„Ei, domnișoară Potts”^{**}, zise el plin de admirație. „Mai întîi ați curățat grădina, și acum ați înfrumusețat”^{**}. Și, știind ce zgîrcită era, o întrebă: „Cine se ocupă de toate acestea pentru dumneavoastră?”^{**}

„O, da, așa se zice”^{**}, zise ea răstit. „Pariez că ți-ar place să-ți bagi îna în ei, nu?”^{**}

„Nu-i treaba dumneavoastră”, zise domnișoara Potts în felul ei dur. și merse la dulapul din colțul camerei de zi de unde luă cutia de mahon lustruit în care-și ținea banii. Colonelul își răsucea mustața roșcată și o privea răvășind bancnotele.

„Ar trebui să-i depuneți la poștă sau la bancă”, insistă el. „Nu este înțelept să păstrați toate acestea aici la capătul lumii”.

„Vedeți-vă de treburile dumneavoastră”, se răsti domnișoara Potts în timp ce pregătea suma pentru chirie.

„Știu despre pistolul dumneavoastră, dar în zilele noastre nu mai știu în cine să te încrezi”, reluă neîmblînzitul colonel. „Uite de exemplu bastardul ăla pe care l-a adus poștaşul în Longfield. Are ceva la activ, după cum mi-a spus polițistul Jones. Nu poți să ai încredere în oameni ca el”.

„O, știu că și-a pus ochii pe banii mei”, chicoti bătrîna cu răutate. Ea o zise în glumă, dar propoziția aceasta urma să-l coste scump pe Jack.

Furtuna trebuie să fi fost cea care îl trezi pe Jack în noaptea aceea fatală. El avusese dintotdeauna somnul ușor, dar vîntul care urla îp jurul mansardei lui și care zgîlțîia lucarna ar fi putut trezi și un mort. Somnoros, Jack se sculă din pat și se întrebă dacă era ora de plecare pentru vînzarea ziarelor. În clipa aceea, zări pe cer, deasupra pădurii, o lumină roșie neliniștitoare.

Poate că arde căsuța domnișoarei Potts! își zise el cu spaimă. Își luă blugii și o vestă pste pijama și alergă jos ca să-l trezească pe Peter. Dar în zadar, căci acesta dormea buștean și nu se trezea decît atunci cînd mama sa îi pune un șervet ud pe față. Decît să mai piardă clipe prețioase, Jack renunță să-l trezească cu forța. Se opri o clipă la ușa tatălui său adoptiv, dar i se părea că nu era bine să-l deranjeze, știind că se scula așa devreme pentru a merge la lucru. La urma urmei, poate că ardea

numai un stog de fîn .

Plecă luptându-se cu vîntul și sări peste gardul grădinii. Pădurea, pe care o cunoștea așa de bine, părea plină de pericole în noaptea aceea. Ramurile se agitau în furtună. Da, era într-adevăr căsuța domnișoarei Potts. Cînd ajunse, văzu cu spaimă că flăcările mistuiau deja bucătăria și camera de deasupra.

„Ea doarme deasupra camerei de zi⁴⁴”, murmură Jack. „Deci nu-i totul pierdut”⁴⁴.

Ușa de la intrare era încuiată. Se grăbi să ajungă în spatele casei, printr-un nor de fum, luă scara dintr-un șopron în care-și ținea uneltele de grădinar. Ea era șubredă și roasă de carii, dar ajungea pînă la înălțimea ferestrei dormitorului domnișoarei Potts.

Mai tîrziu se află că focul fusese provocat de un șoarece înfometat. Blocat cum era de cei șapte pisoai, el rosesse învelișul firelor electrice în dulapul din perete de sub scară. Cum domnișoara Potts îngrămădisese aici ziarele vechi, vîntul, suflînd cu putere pe sub ușă, ațîțase focul.

Domnișoara Potts se trezi cînd camera era plină de fum. Ea se îndreptă șchiopătînd spre ușă, dar văzu scara în flăcări. Își dădu seama că nu putea ieși pe acolo și, fără să-și piardă cumpătul, se întoarse calmă în pat și se pregăti de moarte.

Apariția bruscă a lui Jack la fereastră o surprinse foarte tare.

„V-ați pierdut mințile?”⁴⁴, urlă el spărgînd geamul cu o lovitură de cot și pipăind pentru a găsi minerul. „Vreți să rămîneți în pat toată noaptea?”⁴⁴

„Nu pot să ies pe fereastră⁴⁴, bodogăni ea.

„Ba puteți⁴⁴, zise el cu hotărîre. „Dar puneți ceva pe dumneavoastră, altfel o să contractați o boală mortală din cauza frigului⁴⁴.

„Obraznicule⁴⁴, murmură ea și-și puse un șal roșu pe umeri. În ochi avea lacrimi de ușurare.

Nervii lui Jack suferiră atunci una din cele mai înspăimîntătoare experiențe. El o ajută din greu pe bătrîna să coboare treptele scării șubrede. Hainele le fură pîrlite de flăcări, și reumatismul domnișoarei Potts o făcea să înjure fără încetare. Dar, în cele din urmă, ajunseră cu bine pe sol. El o prinse hotărît de braț și o îndepărtă de pericol. Ei stăteau amîndoi lîngă poarta grădinii și priveau triști flăcările amenințătoare. Pentru prima dată, focul nu-l făcu pe Jack să simtă o senzație de extaz, ci doar o tristă certitudine că ceva era pe cale să dispară.

„Banii mei“, strigă brusc bătrîna. „Și păsările mele de argint. Trebuie să mă întorc¹⁴.

„Nu puteți, e nebunie curată⁴⁴, strigă Jack mînios.

„Ba da”, răspunse ea energic. „Flăcările n-au ajuns încă în camera de zi“. Ea scoase o cheie care atîrna de un șnur la gît și deschise ușa de la intrare.

„Nu puteți să intrați iarăși”, urlă el prinzînd-o de braț. „Se poate prăbuși tavanul”.

„Păsările și banii valorează mai mult decît viața mea inutilă”, zise ea.

Și dîndu-l la o parte pe Jack cu una din bruftuluielile ei obișnuite, își puse șalul la gură și la nas și se năpusti în casă.

Jack o privea din prag. Își mușca degetele de neliniște, văzînd-o cum își croiește drum prin camera plină de fum. Ea s-ar fi putut duce la dulap cu ochii închiși, așa că își găsi foarte repede cutia de mahon, dar păsările erau mai greu de găsit.

„Lăsați-le!“ strigă Jack care se înăbușea. Dar, chiar în clipa aceea, degetele care pipăiau găsiră micuța comoară. Vai, era prea tîrziu! Și, în timp ce ea le băga în cutia cu bani, fumul se îngroșă. Ea căzu jos cu toată greutatea și își lovi capul de vîtra.

Flăcările ajunseseră pînă la ușa din fund și luminau fantomatic întreaga scenă.

Fără să se gîndească o clipă la pericol, Jack se repezi la bătrîna. Ea leșinase; dintr-o rană de pe frunte curgă sînge. El o luă de picioare și încercă să o scoată afară. Dar, înainte ca artrita s-o îndoaie din mijloc, domnișoara Potts fusese o femeie înaltă și frumoasă. Nici cu cea mai mare bunăvoință din lume nu reuși Jack s-o miște.

Apoi își dădu seama că fumul ar putea să-l facă și pe el să-și piardă conștiința. Apoi acționă după cum crezu că ar face ea: Apucă prețioasa cutie și o scoase afară în siguranță.

Intenția lui era de a fugi cu toată viteza spre fermă pentru a cere ajutor, dar cînd ajunse la poartă dădu nas în nas cu colonelul White și cu nepotul lui.

Furtuna îl trezise și pe colonel și, privind pe fereastră, crezuse că ardea pădurea, care era

proprietatea lui. Chemase pompierii, își luase repede uniforma și-și trezise nepotul care era în vizită la el. Se grăbiseră să traverseze pădurea, și ajunseră la casa în flăcări în cel mai rău moment.

„Domnișoara Potts îmi spusese că ai pus ochii pe banii ei“, mîrîi colonelul, „dar n-aș fi crezut niciodată că o să ajungi pînă acolo încît s-o furi. Ține-l bine, Mark“.

După ce dădu acest ordin, se năpusti fără frică în casă. Nu-i trebui mult timp pentru a o scoate pe domnișoara Potts. Acoperi repede trupul inconștient cu haina lui de culoare kaki. După ce închise ușa, văzu scara ridicată și fereastra spartă. Observă în sfîrșit și rana de pe fruntea bătrînei domnișoare. Se întoarse furios spre Jack care ținea mereu cutia în mînă, în timp ce nepotul colonelului îl ținea tare de guler.

„Te-am prins asupra faptului*, tună colonelul. „Ai intrat cu forța în camera ei și ai obligat-o să-ți dea banii. Și cum ea n-a vrut, ai lovit-o la cap și ai dat foc căsuței ca să-ți ștergi urmele“.

Orgoliul sălbatic al lui Jack îl împiedica să spună ceva în apărarea sa, dar tăcerea lui obraznică înteei furia bătrînului soldat. Îi smulse cutia din mînă și îi dădu un pumn zdfavăn peste semnul din naștere de pe obrazul lui Jack. Printr-un vâl de durere și furie, Jack îl auzi pe colonel adăugînd: „O să-l fac eu pe acest Jarvis să-i pară rău că a adus în sat o calamitate incendiatoare ca tine pentru a-i distruge pacea. Am destulă influență și o să intervin ca el să fie mutat în cel mai scurt timp“.

Apoi îl legară trainic pe Jack de stîlpul pe care era așezată cutia de scrisori cu fularul lui Mark. Jack îi ura atît de mult, încît ar fi dorit să vadă prăbușindu-se peste ei casa în flăcări.

Pădurea fu în curînd plină de pompieri și sanitari. După ce domnișoara Potts fu transportată pe o targă în ambulanță, se ivi dintre copaci și polițistul local, gîfîind.

„L-am arestat pe vinovat“, strigă mîndru colonelul. „Este ticălosul ăla din familia Jarvis. Mi-ați spus de faima lui de incendiator, dar de data aceasta el va fi condamnat pentru omor“.

Cu o mutră tare nefericită, polițistul Jones, care făcea parte dintre bunii prieteni ai poștașului, îi conduse pe toți la micul post de poliție din piața satului. Ca și ceilalți locuitori din Longfield, el se temea de colonelul White. În timp ce toată lumea se îngrămădea în încăperea^ el începu să sugă capătul stiloului cu o figură chinuită.

„În starea actuală a faptelor, nu pot decît să iau în considerare mărturiile“, zise el în sfîrșit. „Va trebui să fac un referat superiorilor mei și să știu ce are de zis și spitalul. Trebuie să aștept raportul căpitanului de pompieri înainte de a acuza pe cineva“.

Colonelul White pufăia cu dispreț, în timp ce Jack își depunea mărturia sinceră înaintea polițistului; apoi, cu o voce tunătoare, își dădu propria lui versiune a faptelor. Fiecare cuvînt pronunțat îl acuza pe băiat.

Zorii începuseră a miji, cînd polițistul îl lăsă pe Jack să plece.

„Nu te du astăzi la școală, băiete. Superiorii mei vor vrea să te vadă mai tîrziu“, îi zise el, deschizîndu-i ușa.

Jack plecă spre casă, înfrigurat după șoc și cu capul greu după lovitura de pumn dată de colonel. Gîtul și plămîinii îi erau iritați de fum. Dar inima îi era și mai grea. Nu-i era de-ajuns colonelului că omorîse cățeaua lui Janie, iată că distrugea acum și mica lume a lui Jack.

Poștașul plecase deja la lucru cînd sosi el acasă, dar doamna Jarvis și Peter erau încă la masă, bîndu-și ceaiul.

„Unde ai fost?“ întrebă Peter încă somnoros. „Ți-ai făcut deja turul cu ziare?“

„Ce se întîmplă?“* întrebă doamna Jarvis și sări de la masă văzînd înfățișarea lui Jack.

Îi făcu repede loc lîngă soba caldă încă și îi turnă o ceașcă de ceai.

„Ce s-a întîmplat, dragă?“ întrebă ea în sfîrșit.

„Casa domnișoarei Potts a luat foc“, murmură Jack. „Am reușit s-o scot afară, dar bătrîna proastă a intrat din nou să-și caute banii. În timp ce ea era acolo, a căzut și s-a rănit la cap. N-am mai putut s-o scot a doua oară, și colonelul White a crezut că am vrut să-i fur banii și că am dat foc casei“.

El se ridică brusc, răsturnînd ceaiul în farfurioară.

„Nu credeți ce-a spus, nu-i așa?“ întrebă el.

Doamna Jarvis se gîndi. Ea știa că Jack dorea bani, și cunoștea de asemenea de la domnul Lewis pasiunea fanatică pentru incendii a lui Jack.

„Deci nu credeți nici un cuvânt din ce v-am spus”, zise el cu o voce ciudat de tremurătoare. Împinse scaunul cu o lovitură de picior și se urcă în pod.

12. Fugarul

Cele două zile care urmau fură un coșmar pentru familia Jarvis și pentru Jack. Casa era plină de polițiști care puneau întrebări la care Jack refuza să răspundă.

Se zicea că starea domnișoarei Potts era critică: ea era tot inconștientă și suferea din cauza șocului și a frigului.

Colonelul White nu-și pierduse timpul. Ridicase tot satul împotriva familiei Jarvis, și viața lor devenise insuportabilă. Poștașul nu mai primea zîmbete amabile cînd ducea corespondența. Un prieten de-al colonelului merse pînă acolo încît asmuți cîinele împotriva lui. Bietul om se consideră fericit să scape doar cu haina ruptă și cu o gaură într-un crac al pantalonilor.

Peter petrecu un sfert de oră foarte dificil în timp ce mergea cu autobuzul la școală. Trebuia să se eschiveze de la tot felul de ghemotoace de hîrtie aruncate asupra lui și de la jigniri.

Domnișoara Dixon montă femeile din sat împotriva doamnei Jarvis:

„Eu am zis totdeauna că așa o să se termine într-o zi, de îndată ce l-am văzut pe băiatul ăsta groaznic”, zicea ea cu un aer disprețuitor. Cînd doamna Jarvis se duse în sat pentru a-și face comanda săptămî- nală, femeia de la băcănie care înainte îi fusese cea mai bună prietenă îi zise că ar fi mai bine să-și facă cumpărăturile din altă parte de aici înainte. Chiar și Janie izbucni în lacrimi la ora ceaiului pentru că prietenele ei îi întorseseră spatele.

Jack, tăcut, se încuia în camera lui și nu cobora decît la masă. Nici chiar Peter nu reușea să vorbească cu el.

La două zile după incendiu, membrii familiei, așezați în jurul mesei, schimbau păreri despre experiențele neplăcute din timpul zîrii. Ceaiul excelent al doamnei Jarvis rămînea pe masă, nimeni nu se mai atinge de el.

Jack privi fețele preocupate și nu mai putu suporta mult timp această tensiune nervoasă. El dorea cu ardoare să se mai afle încă o dată singur și liber în pădurea pe care o iubea atît de mult. Ar fi poate pentru ultima dată, dar pe de altă parte i se părea că nu va mai îndrăzni niciodată să se ducă în pădure, așa că nu-i rămînea decît podul...

„Nu mai putem continua așa”, zise brusc poștașul, în timp ce Jack se urca în camera sa. „Dumnezeu zice că trebuie să fim fericiți, chiar și cînd avem necazuri, pentru că ne-am făcut datoria. N-are importanță ce zic oamenii de noi din cauza lui Jack, pentru că știm că Dumnezeu ni l-a trimis. De aceea, să ne regăsim buna dispoziție și să gustăm din tot ceea ce a pregătit mămica”.

Atmosfera din casă se înveseli puțin cîte puțin, și ei își beură ceaiul în ambianța veselă obișnuită.

Jack, singur în camera sa, nu văzu toate acestea. Se simțea groaznic cînd se gîndea la fețele lor nefericite. Acum o să-l izgonească, era sigur. Chiar dacă domnișoara Potts va spune la timp ce se întîmplase, și el scăpa astfel de închisoare, familia Jarvis tot n-o să-l mai țină. Dacă credeau cu adevărat că el putuse face acele fapte de care era acuzat, ei nu se vor mai simți niciodată în siguranță atîta timp cît el era în casa lor. Și pentru ce l-ar ținea, pierzîndu-și prietenii și chiar locul de muncă? El nu însemna nimic pentru ei, nici măcar nu li se plătea pentru că îl țineau.

Ca și cum s-ar fi confirmat aceste temeri, văzu deodată mașina domnului Lewis în fața porții.

Asta e, se gîndi el trist. Asistentul social venise de prea multe ori deja ca să-l ia de la familia adoptivă. Necăjit cum era, auzi cum Janie și Peter erau trimiși să privească la televizor în camera de zi și vocile din bucătărie urcau și coborau într-un mod neliniștitor.

Domnul Lewis urcă să-l vadă pe Jack. Era foarte prost dispus. Trebuise să facă o călătorie lungă și era ziua lui liberă.

Jack nu-i făcuse decît probleme de-a lungul anilor. Iar cînd, nu mai tîrziu decît săptămîna trecută, auzise că familia Jarvis se hotărîse să ceară înfierea definitivă, văzuse în aceasta o posibilitate de a scăpa de Jack și de enormul său dosar. Și acum, „Tăciunele”¹⁴ recidivase. Proștii aceștia de Jarvis erau atît de naivi încît voiau să-l înfieze în ciuda acestor lucruri. Ei îl credeau nevinovat, dar el îl cunoștea cu mult înaintea lor.

Deschise ușa camerei și stătu față în față cu Jack. Expresia morocănoasă și încăpățînată de pe fața lui Jack nu contribui la îmbunătățirea proastei lui dispoziții.

Este un soi rău, gîndi asistentul social. Pur și simplu nu merită să-mi pierd timpul cu un golan ca el. Mă îndoiesc că ar avea vreun dram de sensibilitate.

„Ei bine, Jack“, zise el, „din nou ai necazuri, și serioase de data aceasta. Eu am zis totdeauna că a fost o greșeală că te-au trimis aici.

Oamenii aceștia sunt prea buni pentru a te lăsa să le mai faci atîta rău⁴⁴.

Jack știa că are dreptate, dar ura și scîrba lui pentru omul acesta îl copleșiră din nou.

„Spală putina, broscuile⁴⁴, strigă el.

„Nu-mi vorbi așa⁴⁴, îl amenință domnul Lewis, altfel nu voi ridica nici degetul cel mic ca să te ajut la proces. De fapt, nici nu se poate face pentru tine mare lucru de data aceasta⁴⁴, adăugă el cu răutate.

„Spală putina⁴⁴, repetă Jack, și ceva din atitudinea sa și pumnii lui strînși îl făcură pe asistent să închidă repede ușa și să coboare scara gîndindu-se din nou că greșise cînd își luase responsabilitatea acestui băiat.

Jack stătea în mijlocul camerei țeapăn de mînie. îl auzi vag pe domnul Lewis plecînd și pe cei din familia Jarvis vorbind.

Un val înăbușitor de resentiment și disperare îl copleși și brusc, deveni furios împotriva mamei sale care îl abandonase încă de bebeluș, împotriva părinților adoptivi care-l izgoniseră, împotriva domnului Lewis căruia nu-i păsase niciodată de el, împotriva colonelului, împotriva domnului Parker și mai ales, împotriva acestei familii care îl aduseseră aici și-l îmbunaseră cu această cameră așa de drăguță, cu bicicleta, și apoi se întorseseră împotriva lui atunci cînd avea mai multă nevoie de ei. Se gîndi dintr-o dată că lumea întreagă era un joc de fotbal brutal. Toată lumea se forța să-l trîntească în noroi. De fiecare dată cînd se lupta ca să se ridice în picioare, era trîntit din nou la pămînt cu lovituri de picioare. „Foarte bine¹⁴, zise el printre dinți. „O să vadă că nu îmi pasă⁴⁴. Smulse posterele cu fotbal, le făcu grămadă și le aruncă pe podea împreună cu cărțile lui cu benzi desenate. Se întoarse, găsi niște chibrite de pe vremea cînd fuma și dădu foc grămezii adunate. Apoi deschide fereastra pentru a face curent de aer, își băgă portmoneul în buzunarul hainei și părăsi camera.

Fumul începea să iasă pe fereastră în momentul în care traversa grădina și sărea zidul pentru a ajunge la drum. N-o să treacă mult timp pînă o să ardă bojdeuca aceasta veche, gîndi el cu amărăciune. Am spus eu totdeauna că acesta va fi ultimul lucru pe care o să-l fac aici. Dar la gîndul că acea casă în care se simțise fericit și în siguranță, nu va fi în curînd decît un morman de ruine i se strîngea inima.

Se întrebă dacă să-și ia bicicleta, apoi se gîndi că n-ar trebui să se atingă de nimic din ce-i dăduseră ei.

Dacă o tai peste cîmp, se gîndea el, aș putea să prind autobuzul de ora șapte pentru oraș. Și de acolo trenul pentru Londra înainte ca poliția să mă caute. Cu banii pe care-i pusese deoparte pentru vacanța își va plăti biletele și o să-i mai rămînă încă și pentru mîncare, așteptînd să se lanseze într-o mare carieră de criminal.

Toată lumea crede că nu sunt bun decît pentru așa ceva, își zicea el. Atunci o să le arăt cîtă dreptate au.

Se grăbi să traverseze cîmpul, fiind atent să rămînă la adăpostul gardurilor, căci încă nu era întuneric. Aruncă o privire la ceas și își dădu seama că avea timp destul pînă la venirea autobuzului. De aceea, se opri un moment sub podul de peste rîu. El și Peter petrecuseră acolo ore minunate la pescuit în josul rîului, în zilele lungi de vară. Dar furtunile din martie schimbaseră rîul într-un torent tulbure și glacial. Era atît de ușor să-l sari.

Ce-i mai rămînea de la viața de aici înainte? Oriunde s-ar duce, tot la închisoare va sfîrși. Fără păduri, fără fotbal, fără pescuit, și ceea ce era cel mai rău, fără Peter. De ce n-ar termina cu viața acum, imediat? Rîul bolborosea sub el în timp ce se cățara încet pe parapet.

Focul din camera lui Jack ajunsese pînă la perdele, și flăcările se îndreptau spre pat cînd cei din familia Jarvis năvăliră în cameră. Văzuseră fumul cînd se dusesse mers să închidă păsările, imediat după plecarea lui Jack.

„Chem pompierii“, strigă doamna Jarvis.

„Nu, așteaptă“, fu răspunsul ciudat al soțului ei. „Cred c-o să-i venim de hac. Du-te caută toate

gălețile și trimite-mi repede pe Peter".

Se grăbi să intre în baie și deschise la maximul toate robinetele de la cadă.

„Cu aceasta cred că ne descurcăm", gîfii el, în timp ce Peter și el umpleau gălețile. „Focul a fost stins foarte repede, dar camera era într-o stare jalnică".

„Nici un cuvînt la nimeni, înțelegeți?" zise poștaşul celorlalți trei care priveau pagubele în ceea ce fusese un dormitor.

„Dar el a aprins focul", zise Peter nenorocit.

„Evident", răspunse tatăl său, „dar pînă voi putea să-l întreb de ce a făcut-o, n-o săi mai adaug necazuri la cele pe care le are acum". Vom lăsa tot acest talmeș-balmeș. Va trebui să aranjăm totul, și el va trebui să-și cumpere perdele și covoare".

În acel moment cineva sună la poartă. Janie privi pe fereastră.

„E mașina poliției, mămico".

Ei coborîră toți cu un aer de îngrijorare și îi găsiră pe John, polițistul și pe colonelul White în picioare în prag.

„Putem să intrăm să vorbim puțin", întrebă polițistul.

„Desigur", zise domnul Jarvis cu inima strînsă și îi conduse în camera de zi.

„Pe la orele cinci am primit un anunț de la spital", zise polițistul. Ne-au spus că domnișoara Potts își recăpătase cunoștința și că a cerut să-l vadă pe proprietar. Au fost de acord să merg și eu. Ea își revenise și ne-a relatat cum Jack s-a urcat pe scară, a spart fereastra și a ajutat-o să coboare și, făcînd aceasta, și-a riscat viața. Apoi ea insistase să intre înapoi ca să-și recupereze banii și-și aminti că el a încercat cu toate puterile s-o împiedice și nu reuși, dar după aceea nu-și mai amintește nimic... Este exact ceea ce mi-a spus el, continuă polițistul, aruncînd o privire spre colonel care, de data aceasta, era teribil de tăcut.

Ea-și făcuse griji pentru bani, dar cînd colonelul i-a spus că băiatul i-a salvat și că sunt în siguranță, ne-a trimis să-i mulțumim personal".

Colonelul White nu fusese niciodată omul care să se sustragă de la datorie. Deci, și-a reluat brusc vocea:

„Cred că-i datorez scuze puștiului. De fapt, el avea dreptate și s-a comportat admirabil".

„Regret, dar momentan nu este aici", zise cu politețe poștaşul.

„Ah! Trimiteți-l la mine de îndată ce se va întoarce", ordonă bătrînul militar. „Vreau să rezolv cît mai repede această problemă. Și cred că va trebui să-i mulțumesc deasemenea pentru că s-a îngrijit atît de bine de casuță".

Toate acestea îl costase atît de mult pe bătrînul militar încît atunci cînd se ridică să-și ia rămas bun, mustața sa atîrna trist.

„Domnișoara Potts merge mai bine*", adăugă el din prag. „Ea dă multă bătaie de cap infirmierelor. Îi voi închiria o locuință într-o casă de pensionari, zise el, lîngă piața satului și cîtva timp se va îngriji de pisicii săi".

După ce își relua puțin din atitudinea obișnuită, se urcă în mașina poliției și-i ordonă polițistului să-l ducă acasă.

„Mulțumesc, Doamne!* suspină poștaşul încercînd să-i îmbrățișeze pe ceilalți trei în același timp. „Tăciunele e scos din foc".

Dar bucuria lor se stinse puțin cîte puțin, căci orele treceau, și Jack nu se mai întorcea.

„Încetează de a te mai învîrți ca un leu în cușcă", gemu poștaşul cînd bătu miezul nopții. Peter și Janie refuzaseră cu tot dinadinsul să meargă la culcare înainte de a vedea reacția lui Jack aflînd că totul era din nou bine.

Dar acum nu mai era program la televizor, Janie dormea pe divan, iar doamna Jarvis făcuse atîta ceai încît își golise cutia.

„I s-a întîmplat ceva groaznic lui Jack, presimt*", izbucni Peter.

„Ce faci cu credința, copile*", întrebă poștaşul. „Nu sunt două ore de cînd ne-am rugat Domnului să-l păzească; trebuie să avem încredere. Jack trebuie să fie ascuns pe aici pe undeva, dar îi este teamă să revină pentru că a aprins focul acela. Du-te și te culcă, îl vom aștepta eu și mama*. Au așteptat

toată noaptea, dar Jack n-a revenit. S-au trezit stînd tot pe scaune la ora 6 dimineața amorțiți și îndurerați.

„Ar trebui să anunțăm poliția*, zise doamna Jarvis în timp ce încălzea puțin lapte.

„Așteptăm pînă la amiază*, răspunse soțul cu încăpăținare, „și spune copiilor să stea liniștiți pînă atunci. Domnul veghează*. Și plecă la lucru.

13. Sfirșitul lui Jack Jackson

Veștile circulau repede în dimineața aceea la Streetfield și poștașul era primit pretutindeni de fețe surîzătoare și gesturi de prietenie. Oamenii îl felicitau peste gardurile grădinilor sau din ferestrele camerelor. Prietenul Colonelului White care repezise cîinele pe el, îi făcu un compliment:

„Trebuie să fiți foarte mîndru de băiatul dumneavoastră", adăugă el. „Cînd te gîndești că și-a riscat viața pentru o bătrînă așa de îngrozitoare ca domnișoara Potts!"

Cînd doamna Jarvis merse prin sat, puțin mai tîrziu, pentru a cumpăra ceai, aceleași persoane care în ajun i-au întors spatele, au venit la ea pentru a-i strînge mîna.

„Eu am știut întotdeauna că acest băiat se va îndrepta", pretindea bă- căneasa. „Ați depus o muncă deosebită cti el".

În autocar și la școală, singurul subiect de conversație a fost salvarea eroică făcută de Jack Jackson.

Peter regreta din toată inima că acesta nu era acolo pentru a savura această oră de glorie.

Dar a sosit amiaza și tot nu se știa nimic de băiat. Domnul și doamna Jarvis erau neliniștiți cu adevărat.

Cred că ar fi bine să-i telefonez lui Jones, zise poștașul pe un ton trist, împingînd farfuria de care nu se atinsese.

„Nu e nevoie s-o faci, e la poartă", zise soția lui.

Acesta părea consternat cînd a aflat că Jack nu se întorsese în timpul nopții.

„Noul văcar al domnului Whicker mi-a dat aceasta", zise el, punînd pe masă un portmoneu maro destul de uzat. „Înăuntru sunt banii și numele băiatului. Toată noaptea a fost Ted neliniștit din cauza portmoneu- lui, dar n-a putut veni mai devreme pentru că e zi de piață. Ted mi-a spus că l-a zărit pe copil aseară, în timp ce revenea cu vacile de la pășune pe parapetul podului, privind rîul cu un aer ciudat".

Ochii poștașului s-au mărit plini de spaimă.

„Vreți să spuneți că s-a aruncat în rîu“, zise el gîfîind.

„În mod sigur s-a gîndit că va fi acuzat ca incendiator, hoț și asasin. Nu-l poți condamna*, zise polițaiul, cu multă amărăciune.

Domnul Jarvis și-a prins capul în mîini, dar soția sa era așa de răvășită încît nici nu putea plînge.

Poliția a întreprins cercetări intense. S-au interesat de el în tot ținutul, dar nimeni nu-și amintea să-l fi văzut; totuși, cum zicea Jones, „cu o pată de vin ca a sa* n-ar fi putut merge prea departe fără a fi remarcat*.

Scafandrii cercetau rîul în aval de baraj, reporterii mișunau ca un roi de viespi și micul sat Streetfield, îngrozit, începu a se teme de cel mai mare rău. Janie rămase ore întregi cu Happy în brațe, privind țintă în față, fără să vadă nimic.

Peter nu voia să mai treacă prin fața bazei de teamă să nu zărească bicicleta lui Jack rămasă într-un colț. Domnul Lewis, în biroul său din Londra, își mișca nervos un deget pe sub gulerul cămășii care îi părea că a devenit prea strîmt, gîndindu-se că el fusese ultimul care-l văzuse pe Jack în viață. Colonelul White sta singur, în casa sa mare de lîngă piața satului și se simțea mult mai mic decît poștașul pe care-l privise întotdeauna de sus.

Numai gîndindu-se la Peter, Jack a renunțat să sară de pe parapet. Chiar dacă va merge la închisoare, îi rămînea o șansă să-l poată revedea pe Peter într-o zi. Atunci și-a schimbat brusc planul și a pornit spre stația de autobuz. Dar nu și-a dat seama că prețiosul său portmoneu i-a căzut pe pod în timp ce-și scotea batista din buzunar.

Nimic nu-i mai mergea bine în ultimul timp, așa că nu s-a mirat cînd a observat că ceasul îi întîrzia. A ajuns în stație tocmai cînd autobuzul dispărea după colț. A fost un șoc pentru el, dar tot n-a renunțat.

„Dacă aş fugi cât pot de repede prin pădure, îl voi prinde în stația următoare*, se gândi el.

Mai avea unul sau două minute. Era o slabă speranță, dar el simțea că libertatea lui depindea de acest autobuz, așa încât sări bariera și începu să fugă prin pădure.

Mergea mult prea repede și fără să fie atent la ceva. Dacă n-ar fi fost atât de încordat, n-ar fi încercat să sară peste o barieră din sîrmă ghimpată. Își agăță un picior de una din spire și căzu dincolo cu toată greutatea pe cealaltă gleznă. La început, aproape că se prăbuși de durere. Apoi, puțin câte puțin, începu să-și dea seama de gravitatea situației.

Nu va mai reuși să fugă. Aproape nu mai putea mișca piciorul, dar orgoliul nu-i permitea să rămână întins acolo, așteptînd să-l ia poliția.

Privi în jurul lui cu aerul înnebunit al unui iepure hăituit ce caută un adăpost.

Apoi își aminti de căsuța ruinată unde Peter și el petrecuseră ore plăcute explorînd fiecare colțisor. Ei crezuseră că ea făcuse parte din clădirile fostei oțelării, ca și căsuța domnișoarei Potts, dar nimeni nu mai locuia acolo de ani de zile. Jack era sigur că nu putea fi departe. Dacă ar putea ajunge acolo ar găsi un adăpost pînă ce durerea de la gleznă i s-ar ameliora.

Sprijinindu-se pe mîini și pe genunchi, tîrînd după el o gleznă frak- turată avea dureri mari, foarte mari.

Cînd ajunse la destinație, Jack plîngea de durere și sudoarea îi șiroia pe față. Mușcîndu-și buzele, reuși să urce scara șubredă, căci își amintea că etajul era mai puțin umed decît parterul. În cele din urmă își puse capul pe o grămadă de saci vechi, închise ochii și se lasă să alunece într-o stare binefăcătoare de inconștiență.

Următoarele două zile se scurseră foarte încet în această ascunzătoare deteriorată. Durerea de la gleznă era puternică, dar începu să sufere și mai tare de frig și sete. Din fericire, timpul era ploios și putea bea picăturile de ploaie ce cădeau în mîna sa printr-o gaură a acoperișului. A doua zi, dimineața, văzu printr-o gaură a peretelui doi polițai care cercetau pădurea prin apropiere.

În mod sigur bătrîna e moartă și sunt pe urmele mele, gândi el cu amărăciune.

Se ascunsese deja de atîtea ori de poliție încît nu se lăsă cuprins de panică.

Dar trebui să urle de durere, urcîndu-se în vechiul șemineu.

Îi era aproape totuna dacă-l vor găsi sau nu cînd auzi pe unul zicîndu-i celui alt:

„Privește acolo sus, Brown. Scara aceea nu rezistă greutateii mele”.

Dar acestuia din urmă îi era teamă să nu se desprindă vreo scîndură, așa încît îi auzi plecînd repede.

Să-i cheme oare înapoi? Avea nevoie urgentă de un medic. Dar nu, prefera să moară de sete decît să se predea. Ar fi trebuit să sară de pe pod cînd a avut ocazia. De ce nu făcea ce trebuia la momentul potrivit? Odată cu trecerea orelor se simțea din ce în ce mai deprimat. Toată mînia i se risipise. Era torturat de ideea că familia Jar vis căuta în ruinele fumegînde ale casei lor pentru a găsi cîteva obiecte arse.

Cum a putut să le facă așa ceva unor oameni care nu-i făcuseră niciodată nici un rău.

Micuța Janie se salvasc? Și Peter a avut timp să-și salveze chitara?

Dacă aş fi găsit cel puțin un motiv de nemulțumire cu privire la ei, se gîndea el, nu m-aș simți atât de nefericit acum.

Și toate acestea din cauza prieteniei cu Peter. Ar fi trebuit să-și amintească faptul că acesta făcea parte dintr-o altă lume, o lume reală, cea a siguranței, în care oamenii se nasc într-o familie care-i îngrijește. Copiii lor nu sunt abandonați și aruncați în mare să înnoate dacă pot și să supraviețuiască. Nimeni nu dorea un astfel de copil. Nici părinții adoptivi care „făceau binefacere” nici asistenții sociali, nici Dumnezeu.

Din fericire n-a fost atât de idiot încît să-i ceară lui Dumnezeu să-l adopte. Numai oamenii amabili ca și Peter îi plăceau lui Dumnezeu.

Poștașul afirmase întotdeauna că pădurea le face bine oamenilor; în seara aceea, a luat-o pe Happy și a plecat să facă de unul singur o plimbare mai lungă. Cățelușă fusese tare nefericită în atmosfera dezolantă a casei; așa că acum galopa cu bucurie adulmecînd cu repeziciune mirosul bun al pădurii. Dar poștașul nu găsi nici o ușurare pentru îngrijorarea lui și deodată, se simți teribil de obosit.

„Hai, vino, ne întorcem micuț”, o strigă el.

Dar cățelușa se purta în mod ciudat, lătrînd și lovind cu lăbuțele la poarta căsuței ruinate pe jumătate.

„Da, fără îndoială sunt o mulțime de șobolani acolo, Happy, dar trebuie să ne întoarcem”, zise poștașul pe un ton îndurerat.

Dar, pentru prima dată, Happy nu-l asculta. Ea se aruncă cu toate puterile în poarta care se deschise și se strecură înăuntru.

Cu un suspin iritat o urmări luîndu-se după lătratul ei agitat care venea de la primul etaj. Nu-i plăcea aspectul scării șubrede, dar crezînd că a găsit un cuib de șobolani, el urcă cu precauție ca să o caute.

Nici o părticică din corpul lui Jack n-a rămas neacoperită de limba umedă a lui Happy, iar cînd domnul Jarvis avansă cu precauție pe podeaua ce se mișca sub picioarele lui, Jack întoarse capul spre perete. El își amintea de expresia poștașului după împlinirea cu bomba urît mirositoare și nu voia s-o mai vadă a doua oară.

În felul său obișnuit de a se comporta, el n-a pus întrebări, ci s-a așezat liniștit pe podea și aștepta să termine cățeaua de lătrat, privind glezna umflată și decolorată, precum și fața epuizată și răvășită a lui Jack.

„Domnișoarei Potts îi merge mai bine”, zise el în sfîrșit. „Ea i-a spus colonelului cum i-ai salvat viața și banii. Acum ești un ^rouj pentru Streetfield. Noroc că ai fugit la timp aseară, pentru că după plecarea ta, podul a luat foc”.

Jack întoarse capul.

„Eu am făcut-o”, zise el.

„Așa m-am gîndit și eu, dar nu te pot condamna”, adăugă el rapid. „Tu credeai că noi nu-ți credem versiunea cu incendiul de la domnișoara Potts și toate celelalte. Dar noi te credeam, să știi”.

După o tăcere îndelungată, Jack zise cu un ton înăbușit:

„Regret că v-am dat foc la casă”.

„Nu, nu regreta pentru că n-a ars”, răspunse el pe un ton vesel. „Am stins împreună cu Peter focul, imediat. Au fost ceva pagube în camera ta, dar n-am spus la nimeni”.

„De ce?” întrebă Jack, înghițindu-și cu greu saliva.

„Pentru că nu voiam sub nici un motiv să întîrziem înfierea”.

Jack îl privi drept în ochi pe poștaș.

„Poate nu dorești să devii un Jarvis”, zise poștașul surîzînd. „Eu aș fi foarte mîndru să-l am ca fiu pe eroul satului”.

Jack se întoarse cu fața la perete și zise cu o voce ștrănutată.

„Mi-e tot una”.

„Ei bine”, reluă poștașul după ce Jack își mai trase sufletul, „noi am dorit totdeauna să avem o familie numeroasă; am fost foarte necăjiți cînd am aflat că nu vom putea avea copii. Atunci ne-am ocupat de mai mulți copii de-a lungul anilor, dar n-am găsit decît doi pe care i-am putut adopta”.

Aceste cuvinte au limpezit mintea încețoșată a lui Jack, care sta sprijinit într-un cot.

„Peter și Janie”, zise el sufocat.

„Exact”, zise omul zîmbind.

„Eu am crezut întotdeauna că sunt copiii dumneavoastră”.

„Da, sunt”, zise repede domnul Jarvis indignat „și chiar mai mult decît dacă ne-ar fi fost dați în mod obișnuit”.

Cînd Peter avea doi ani, mama sa l-a legat în pătuț și a plecat. Cred că n-avea altceva de mîncare decît cîțiva biscuiți și ceai rece într-un biberon. Era numai piele și os, cînd ni l-au adus. Nu-ți vine să crezi văzîndu-l atît de dezvoltat, dar este numai datorită felului de a găti al mamei.

„Și Janie?”, șopti Jack, simțînd cum se învîrte totul cu el.

„Ea a sosit acoperită de vînață și zgîrieturi, și murdară ca păpușa aceea veche cu care Happy se joacă mereu. Dar acum e bine, mulțumesc Domnului”.

„De ce nu mi-au spus?” murmură Jack, așezîndu-se din nou pe saci.

„Pentru că ei nu se gîndesc la aceasta, înțelegi? De fapt, n-are nici o importanță. Ei sunt niște Jarvis acum. Sper că așa va fi și cu tine în cu-rînd. Dar nu vom sta toată noaptea aici să povestim. Mă

duc să caut o ambulanță. Happy îți va ține companie până la întoarcerea mea".

După plecarea lui, Jack a mai rămas nemișcat, aproape prea fericit pentru a mai respira. Copiii înfiați nu mai puteau fi înapoiați.

Deodată, își amintit ceva.

„Aceasta este lucrarea Ta, Doamne", murmură el.

Și ridicându-se din nou în cot, a făcut ceea ce promisese. Când s-a întins din nou, un surâs larg îi lumina fața desfigurată de pata roșie.

„în curînd voi fi Jack Jarvis, dar eu sunt deja un fiu înfiat de Dumnezeu".

Jennifer Rees

Ultima sansă

⁹

... se gîndise că era inutil să fie drăguț. Abia începea să-i iubească pe directori, că aceștia erau mutați sau făceau o depresiune psihică. Ceilalți copii erau plasați în alte părți; n-avea deci nici un motiv să se împrietenească cu ei. Domnul Lewis încercase să-l ducă la diferite familii adoptive, dar Jack își imagina că, în orice caz, va fi trimis înapoi. Se purta astfel cît putea de urît, tocmai pentru a vedea cît timp era suportat.

Ani de zile, Jack își făcuse o regulă din a urî pe oricine ajungea în apropierea lui. Dar, odată cu trecerea timpului, îi era din ce în ce mai greu să-i urască pe cei din familia Jarvis.

Agape

Editura

„în curînd voi fi Jack Jarvis, dar eu sunt deja un copil înfiat de Dumnezeu”.
ISBN 973-9228-20-8